

125 43/97

SCI-FI

Kč 19,90.

Perry Rhodan

ZACHRÁNCE IMPÉRIA

NEJVĚŠTÍ A NEJSLAVNĚJŠÍ SERIÁL VŠECH DOB

K. H. SCHEER

Zachránce Impéria

Knihovnička Perry Rhodan 125 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

„... Měl byste nechat skočit mě, pane. Prosím, pane, tohle není úkol pro vás.“

Mávl jsem rukou. Teleporter jednotky mutantů Pozemšťanů Ras Čubaj na mě ještě jednou vyzývavě pohlédl a pak šel.

Transmitterový oblouk se vyklenul. Z podzemních projektorů stoupala modrá záře. Dunění agregátů přehlušilo všechny ostatní zvuky. Ras Čubaj mluvil přes helmovou vysílačku.

V oblouku materiálního transmitteru vzniklo nadřazené dematerializační pole.

Sevřel jsem v dlaních bombu, kterou jsem měl přivázanou ke krku.

Byla to atomová bomba, jejíž efektivní účinek probíhal na termické bázi. Nemělo dojít k detonaci v obvyklém slova smyslu. Pokud vše proběhne podle předpokladů, budu muset zónu ohrožení opustit opravdu včas.

Individuální štít jsem ještě nemohl zapnout. Nesnesl by se s energetickými liniemi kolem transmitteru. Ještě pevněji jsem sevřel termální bombu.

Akonané! Bez jejich technické pomoci by se nikdy nepodařilo zbavit mne úřadu arkonidského Imperátora a vyhnat mě z Arkonu.

Od mého útěku uplynuly dva měsíce. A už znovu jsem byl ve hvězdokupě M13, ovšem nikoliv jako vládnoucí Imperátor.

„Plný výkon za dvaadvacet vteřin,“ oznámil mi kdosi do vysílačky. Poznával jsem hlas Perryho Rhodana. Mluvil z velínu IRONDUKE.

Pozemská lineární loď se před minutou vynořila z Kalupova meziprostoru.

Dvacet světelných let od vnějšího obranného prstence - blíž jsme se nesměli odvážit. Stejně nás už pevnosti počítačového Regenta pravděpodobně zaměřily.

To je ostuda! pomyslel jsem si s hořkostí v srdci.

Pracovní hluk reaktorů byl ohlušující. V transmitterovém sále jsem stál sám. Během posledních vteřin před zahájením akce

„zoufalství“, jak jsme ji nazvali, mi ještě jednou jako filmy přeběhly před očima poslední události.

Carbá z rodu Minterolů mi dal mat. Předě dvěma měsíci byl jmenován Imperátorem Minterolem I. Sluneční rozvědky zjistila, že Carbá vinou nepřirozeného, technického zvýšení inteligence, už není pánem svého rozumu. Musel stát na pokraji psychického zhroucení.

To se patrně hodilo lidem, kteří ho vyzvedli na nejvyšší mocenský post. Jeho prostřednictvím řídili počítačového Regenta, který vinou zastaralého naprogramování nebyl schopen rozlišovat, co chce Carbá sám a co ti, kteří stáli za ním.

Nastala situace, které mí velectění předci chtěli předejít stavbou obřího počítače: říše byla prakticky převzata cizinci, roztříštěna do bezpočtu zájmů. Znamenalo to konec dvacetitisícileté říše. Pravděpodobně to znamenalo i zánik lidstva. Rhodan sice vykonal pár zázraků, ale kouzlit neuměl. Bez podpory arkonské flotily byli Pozemšťané v ohrožení.

Podle všeho bylo zřejmé, že se chystá ofenzíva. Regentova flotila se nepřipravovala sama. Nepohodlní Pozemšťané měli hodně nepřátel. Nenáviděli je především Skokani, Arasové, Antiové a z poslední doby i Akonané, kterým Rhodan způsobil největší porážku v dějinách.

Já už jsem neměl vůbec žádnou moc. Moje spojenectví se Zemí bylo fajn, ale neuneslo žádný praktický užitek. Sesazený Imperátor představoval pro zahraniční politiku spíše zátěž než podporu.

Rozhodl jsem se. Byl jsem ochoten udělat to, čemu jsem se po dlouhé století ze všech sil bránil: totiž zničit počítačového Regenta.

Rhodan mě nechal na pokoji. Nenaléhal, nežádal, neprosil, dokud jsem sám nepřišel s návrhem, že vyhodím Regenta do vzduchu. Teprve pak jsem se dozvěděl, že Sluneční rozvědky mezitím už všechno připravila.

Regent řídil průmysl, potravinářství i vojenskou moc Impéria. Pokud najednou přestane existovat, musí dojít ke katastrofě. Museli jsme zvážit, zda revolty a lokální válčení bude těžší než roztříštění říše a její rozebrání mezi chamtivé mocnosti Galaxie.

Musel jsem to udělat! Carbáově očekávané šílenství znamenalo zánik říše!

„Skok za tři vteřiny. Hodně štěstí, příteli,“ oznamoval Rhodan. Probral jsem se. Ta bomba byla reálná. Musel jsem ji odpálit. Měls nechat vyslat mutanty, říkal mi logický sektor.

Jistě - takový teleporter si v mé situaci uměl poradit líp než já. Ovšem tohle byla práce pro mě. To já jsem musel zničit nejgrandióznější dílo svých předků.

Transmitterový oblouk byl o něco vyšší než já. Ještě krok a stál jsem ve dvacet světelných let vzdálené soustavě Arkonu.

Pozemšťané ovládli techniku Akonanů. Ještě nedávno tajemné transistory už pro ně byly běžnou záležitostí. Cítil jsem mírný průvan, vyvolávaný dematerializačním polem. Nadechl jsem se a...

„Stop, zpátky!“ vykřikl kdosi. „Vrať se, Atlane, hrozí nebezpečí! Přijímací stanice zkratovala!“

Jednal jsem bez přemýšlení a jednoduše jsem poslechl. Uskočil jsem stranou a skulil jsem se z dosahu transmitteru. Než jsem pochopil, co se vlastně stalo, rozletěly se dveře a dovnitř se vrátili muži v čele s Rasem Čubajem. Vynesli mě na chodbu a tam mě postavili na nohy.

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se nějaký mladý muž. Poznával jsem poručíka Brazo Alkhera, jednoho z těch, kteří měli před sebou skvělou kariéru.

„Díky, jde to. Co se stalo?“

Mluvil jsem příliš tiše. Neslyšeli mě v tom rámusu, ale pomáhali mi zbavovat se výstroje. Přišel i Rhodan s Claudrinem. Zase mi nikdo nic nevysvětlil. Rovnou mě odváděli, jako bych byl malé dítě.

Odvedli mě do velínu a položili mě tam do konturového lůžka. Vládlo tam ticho. Bzučení agregátů nerušilo.

Divil jsem se sám sobě. Za normálních okolností bych měl být velmi rozrušen, přece jen to byl šok.

Nějaký doktor mi dal injekci. Po chvíli jsem už byl zase aktivní.

Perry přede mnou poklekl. Kolem stáli důstojníci IRONDUKE. Napřímil jsem se.

„Je to neuvěřitelné,“ poznamenal profesor Kalup, „ale už jste se nacházel pod vlivem dematerializačního pole. Jak jste se z něj vymanil?“

„Instinkt, pud sebezáchovy - já ani nevím.“

„Dobrý instinkt. Transmitter na protější straně zkratoval ve chvíli, kdy jste chtěl vstoupit. Nepřejte si vědět, co by se s vaším rozptýleným tělem stalo, kdyby...“

Rhodan se na mě usmál a povzbudivě mě poklepal na rameno.

„Zapomeň na to, příteli. V posledním okamžiku jsme viděli, oč jde.“

Začal jsem tak trochu přemýšlet. Během mé dlouholeté činnosti v úřadě, Imperátora Arkon u se mi podařilo umístit v Regentovi transmitterovou stanici. Byla zabezpečena tak, že o ní nevěděl ani Regent, ani Akonané.

Tak proč zkratovala? Kdo to zavinil?

Vtom jsem uslyšel podivné zvuky. Znělo to jako psí kňučení. Rhodan se podíval na monitor, který ukazoval nitro palubní stanice. Pak se tón stupňoval tak, až připomínal cirkulárku.

„Vyslali jsme tam robota,“ křikl na mě Perry. „Podívej!“

Zvedl jsem se na lokty a sledoval jsem na monitoru transmitterový oblouk, ve kterém stála postava robota a stále znatelněji se deformovala.

Jefe Claudrin vydal rozkaz. Naše vysílačka se zastavila. Když odezněl hukot agregátů, našli jsme na podlaze pod transmitterem nepravdělnou kovovou kouli velikosti pěsti. To bylo všechno, co z robota zbylo. Bylo to žhavé a pulzovalo to jako živá bytost.

Neřekl jsem ani slovo. Každý ve velínu si teď uměl představit jak bych vypadal, kdybych včas nevyskočil...

Rhodan si odkašlal. Kalup si kapesníkem otřel zpocenou lebku.

„No tak to se nám atomy nesložily moc hezky zpátky,“ řekl profesor a obrátil se na mě: „Můžete mi prozradit, co se s tím vaším transmitterem stalo? Já myslel, že jste ho ukryl a zabezpečil?“

Potlačil jsem rozčilení.

„Dobrá otázka, profesore! Regent by ho nikdy neobjevil. Carbá taky ne. Takže dovnitř musely vtrhnout bytosti, které rozumějí akonským transmitterům.“

„Pozemským transmitterům, stavěným podle akonského principu,“ opravil mě Kalup.

Mávl jsem rukou.

„Pro mě za mě. Víím, že jste se snažil. Přesto však byl transmitter

objeven. Čekali až ho aktivujeme, a pak ho zkratovali. Dnes jsem z toho ještě vyklouzl.

Ale vyvstala tudíž znovu otázka, jakým způsobem teď chceme vyhodit Regenta do povětří.“

Kalup se otočil a šel. Rhodan položil ruce na stolek.

„Tohle byla poslední možnost poměrně bez rizika zaútočit proti Regentovi. Podle posledních událostí je zřejmé, že Akonané vědí, jak ho přeprogramovávat podle svých potřeb. Tím se Regent stává obecně nebezpečným strojem. Podle našich informací se na Arkonu shromažďuje obří robotská flotila. Otevřený útok by byl sebezničující. Naši mutanti se do Regenta nedostanou. Poslední možnost představuje fiktivní transmitter.“

Zbystřil jsem. Tenhle přístroj se nacházel na palubě vlajkové lodi.

„Je přece dokázáno, že zmodernizovaným ochranným štítem Regenta nepronikneme. Co máš v úmyslu, Perry?“

Pohlédl na mě.

„Nic, Atlane. Zatím nic. Bude záležet na tvém rozhodnutí.“

„A sice?“

„Potřebuji tvůj souhlas, abych směl na Arkonu III založit atomový požár. Znamenalo by to zničení planety. Moment...“ zvedl ruku, aby přibrzdil mé stoupající rozčilení: „Nech mě domluvit. Je mi jasné, že jemné gravitační vyvážení všech tří planet Arkonu nesnese zničení jedině, aby nezanikly i druhé dvě. Mám výpočty. Arkon I a Arkon II by případě zániku Arkonu III opustily oběžnou dráhu, celé oblasti by byly zaplaveny a klimatické podmínky by se rázem zhoršily tak, že by zahubily vše živé. To tady musí být řečeno.“

Přešel jsem do zaměřovači centrály. Rhodanova slova mě zasáhla naplno.

„Jsem pro odmítnutí tohoto plánu,“ řekl a já se otočil.

„Díky, Perry. Nemůžeš obětovat miliardy Arkonidanů. Se zničením Arkonu III bych možná ještě souhlasil. Tam téměř nikdo nežije. Bylo by možné včas evakuovat obyvatelstvo. Arkon I a II však musíme zachovat. Ještě jsem se nevzdal.“

Pancéřový vstup se otevřel a já prošel. Věděl jsem, že jsme s naší

chytrostí v koncích.

Rhodan mě následoval. Zastavili jsme se před monitory energetických zaměřovačů. Přiletěli jsme sem, abychom zničili Regenta, protože bez něj měl Carbá holé ruce. Cizí mocenské skupiny by pak o něj ztratily zájem.

Přístroj oznamoval velký počet transic, což znamenalo, že si nás Regent všiml a že na nás poslal bojovou flotilu.

„Čtyři superobří bojové křižníky imperiální třídy.“ hlásil velín.

„Kdyby se na nás opovážili střítet, opěťujte palbu,“ poznamenal Rhodan.

Zároveň vypustil staromódní samonaváděcí raketu. Nevěřicně jsem sledoval tento manévr.

Nechápal jsem jej.

„Chci vědět, jak zareagují,“ poznamenal Rhodan.

A měl úspěch.

Robotské lodě se nechaly zmást a zahájily palbu, ale proti staré raketě. My s IRONDUKE jsme mezitím získali čas a mohli se obklopit Kalupovým poloprostorem, potřebným k lineárnímu letu.

Rhodan se pak uvelebil v křesle a řekl: „Regent jedná hloupě. Je na čase, aby byl zneškodněn. Způsobuje jenom samé nepříjemnosti a zkázu. Během několika měsíců dojde v Galaxii k revoluci. Do té doby Carbá zcela jistě zešílí. Od toho okamžiku začnou vládnout Akonané. Dosud se ještě musejí držet zpátky. Umíš si představit, co se stane potom?“ Deprimované jsem přikývl. Ano, to jsem si uměl představit.

* * *

Lidstvo jsem znal deset tisíc let. Lidé byli odjakživa inteligentní, zvědaví a čínorodí. Tehdy, když jsem, poprvé přišel na Zemi, jsem zvažoval, jakým způsobem poreferuji o civilizaci Pozemšťanů.

Rozhodl jsem se oznámit domů, že na bezvýznamném světě téhle malé sluneční soustavy vyrůstá civilizace, kterou se vyplatí sledovat.

Nyní se Pozemšťané stali mocenským faktorem.

Jedním z mnoha velice schopných Pozemšťanů byl šéf Sluneční rozvědky Allan D. Mercant, poloviční mutant s mírnými

telepatickými schopnostmi a mozkiem génia.

Kdysi býval šéfem tajné služby v NATO. Rhodan mu vděčil za to, že Třetí moc, založená po Rhodanově návratu z historické Měsíční výpravy, nepodlehla náporu světových mocností.

Přede dvěma dny jsme přistáli v Terranií. Město bylo ještě větší a modernější než kdykoliv předtím. Ani Rhodan už pořádně nevěděl, kolik v něm žije obyvatel.

Sešli jsme se na Mercantovo pozvání v jeho konferenčním sále. Bezpečnostní opatření byla přísná. Nikdo nás nemohl odposlouchávat. Shromáždili se tam nejdůležitější muži Sluneční říše. Konstatoval jsem, že mezi nimi nescházel nikdo, kdo by nezískal život prodlužující buněčnou sprchu.

Dokonce Homér G. Adams, neomezeně vládnoucí ale dobře utajovaný šéf nejmocnějšího hospodářského molochu Země GCC - General Cosmic Company - byl tentokrát přítomen.

Nacházel jsem se v jedné místnosti s týmem, který by dokázal otřást Galaxií. Před několika vteřinami jsme zahájili jednání. Mercantovy informace však zněly velmi nevěrohodně.

„Nejste... opilý?“ zeptal se ho Rhodan.

Mercant pohlédl na plukovníka Quinta. Znal jsem tenhle úsměv šéfa rozvědky.

„Když dovolíte... nejsem,“ odpověděl Mercant.

Rhodan vypadal, jako by ho zamrazilo. Nějak podobně bylo v tu chvíli i mně.

„Mercante, to je přece šílenství!“ poznamenal jsem, ale zároveň jsem si všiml, že se kdesi ve mně rozzářil plamínek naděje. Ostatní si toho museli všimnout.

„To je blázelec,“ poznamenal Bully.

„Jak to?“ namítl nahlas profesor Kalup. „Mě to také fascinuje.“

„Jak se ty názory liší,“ suše se usmál Rhodan. „Quinto, tohle byl váš nápad?“

Nike Quinto nafoukl tváře.

„Pane, s ohledem na můj vysoký krevní tlak bych si nikdy nedovolil rozčilovat své nadřízené, protože by to pro mě mohlo znamenat velké nepříjemnosti. Protože však můj tlak podobné • napětí nevydrží...“

„Už byste konečně mohl prasknout,“ ulevil si Kalup.

Quinto se křečovitě usmál, ale já jsem sledoval Rhodana. Zdálo se mi, že ho ten nápad přece jen zaujal.

„Tak co, starý piráte?“ zeptal jsem se ho. „Zní to lákavě, co?“

Pokrčil rameny a usmál se.

„Nechal jste všechny mé podklady pečlivě vyhodnotit, Mercante?“ zjišťoval jsem si. „Dobře víte, že i ta sebemenší chybička může znamenat náš zánik.“

Marshall dal Quintovi znamení, ten ukázal ke dveřím, v místnosti se zhaslo a na projekci se objevil třídimenzionální obrázek vesmírné lodi.

Vyskočil jsem a sevřel v dlaních desku stolu. To nemohla být pravda, leda že by se Pozemšťané naučili čarovat!

„Mercante...!“ zasténal jsem. „Berte na mě ohledy. I Arkonidané mají nervy.“

„Vidíte před sebou skutečnost, pane. Tohle jsme natočili dnes ráno. Vidíte těžký křižník SOTALA Jeho Vznešenosti Tutmora VI., kterému velí kapitán druhé třídy Trestá ze vznešené rodiny Efelith.

10. února 2106 uplyne přesně 6023 let pozemského času od chvíle, kdy hypervysílání SOTALY dorazilo do Velké Rady Arkonu. Zpráva byla natolik důležitá, že byla předložena tehdejšímu Imperátoru Tutmorovi VI. Kapitánu Trestovi se podařilo vysvobodit v sektoru mlh hned dva světy. Jeho křižník byl však při akci zničen. SOTALA se nikdy nevrátila na Arkon. Kapitán Trestá vstoupil do dějin jako hrdina.

Vesmírná loď, kterou jsme za přičinění všech našich odborníků přestavěli a proměnili ve starou SOTALU, se až do posledního šroubku podobá původnímu křižníku. Nic jsme nepřehlédli. Sluneční rozvědky za to ručí. Při přestavbě bylo nutné brát zřetel na nejružnější podrobnosti. Jakýkoliv technik z dob Tutmora VI. může naši loď překontrolovat a nenajde nic, co by ho překvapilo.“

Třásl jsem se jako bych dostal horečku. Můj extramozek, identický s fotografickou pamětí, se ozval. Věděl jsem, jak stavěli mí předci.

Jako hypnotizován jsem kráčet k monitoru, abych si loď prohlédl zblízka. Hledal jsem nějaké odlišnosti, kontroloval všechny viditelné

podrobnosti, ale nenašel jsem chybu.

„Vypadá ta loď uvnitř také tak pečlivě napodobeně, Mercante? Dokonale napodobeně?“

„Máte mé slovo, pane,“ ujišťoval mě Quinto. Takže s tím měl přece jen něco společného.

„Pokrytče,“ ulevil si Kalup. „Ale máte můj obdiv!“

Potácivě jsem se vracel do křesla. Buněčný aktivátor, zavěšený na mé hrudi, pracoval divočeji než kdykoliv předtím. Znovu mi připomínal můj vysoký věk.

Rhodan mi podal sklenici vody.

„Spokojen? Je ta loď bez chyb?“

„Bez chyb,“ potvrdil jsem. „Pochopitelně, že se ještě musím podívat dovnitř...“

Mercant mezitím pokračoval v podávání informací:

„SOTALA se po odvysílání úspěšné zprávy už nikdy neohlásila. Pozdější zprávy admirálské flotily potvrzují, že byla zničena. My převezmeme roli SOTALY, vrátíme se tři dny po odvysílání zprávy zpět do soustavy Arkonu a přistaneme. Atlan bude hrát velitele. Uniformy, tehdy používaný proviant, muniční zásoby..., to všechno máme připraveno nebo se to vyrábí. Nechybí nic, pánové. Dokonce výrobní čísla vašich erárních košil souhlasí. Až přistanete na Arkonu III, budete posádkou SOTALY. Nenajdete chybu.“

„Přistaneme?“ zeptal se Rhodan. „Jak?“

„To je skutečně základní otázka naší akce,“ přikývl Mercant. „Přestavba lodi a přeměna vybavení a výstroje posádky na dobu Tutmora VI. má smysl pouze tehdy, pokud se nám podaří proniknout do zmíněné časové epochy. To bude možné s pomocí speciálního akonského přístroje, který objevili naši mutanti a speciální agenti na hlavní planetě Modré soustavy.“

„Ne!“ vyhrkl jsem překvapeně.

„Je to tak, pane, věřte mi. Připomínám akonský útok proti počítačovému Regentovi krátce po objevení planety Sphinx. Flotila duchů napadla Zemi. Teprve když se nám podařilo zničit přeměňovač času, zmizela. Na centrální planetě Akonanů však existuje ještě jeden takový přeměňovač času.“

„Pohyb v čase?“ předklonil se Rhodan.

„Tak nějak, pane. Není to vysloveně putování v čase. Přístroj vytváří pětidimenzionální absorbční pole a v oblasti jeho působení předměty mění svou časovou podobu. Není možné opustit svůj vlastní čas a žít někde jinde.

Nelze podle libosti cestovat a hrát si na návštěvníka z budoucnosti. Omezený akční rádius by však našim potřebám měl postačovat.“

Kalup pak podal technická vysvětlení. Princip byl pochopitelný, i když nikdo nedokázal vysvětlit, jakým způsobem Akonané s časovými siločarami pracují.

Mercant trpělivě vyčkával. Konference stále silněji nabírala charakter přátelského posezení. Všichni zpozorněli teprve, když Rhodan opět požádal o klid.

„Pokračujte, Mercante. Jsme připraveni na všechno.“

„Díky, pane. Zjistili jsme, že ten přístroj je stacionární a že ho obsluhují čtyři vědci, kteří sice vědí jak s ním zacházet, ale nedokáží ho opravit, protože se ztratily konstrukční plány. Přístroj stojí v muzeu a jeho používání je zakázáno pod trestem smrti. Je však možné s ním experimentovat pod státním dohledem. To je místo, kde bychom měli začít... Obstarejte si ten přístroj, umístěte ho v SOTALE a leťte. Před soustavou Arkonu zapněte časové pole. Musí být přesně nastaveno. Pak počkejte, až uslyšíte vysílání původní SOTALY, počkejte dva dny a vraťte se z akce na Arkon. Je jisté, že vám skutečný křížník nemůže ublížit. Až přistanete, bude už zničen.“

Oddechl jsem si jako těžce nemocný. Mercantovi asi přeskočilo! Cesta v čase... Takové bláznovství! Navíc za pomoci přístroje, který nikdo z Akonanů neumí opravit! To všechno bylo tak hrozně riskantní!

Mercantův hlas mě probral ze zamyšlení.

„Působnost časového pole dělá asi dvě stě kilometrů při nejvyšší možné aktivaci přeměňovače. Nikdo se od přístroje nesmí vzdálit víc než sto kilometrů. To je hodně málo. SOTALA musí tudíž přistát velmi blízko Regenta. Tehdy byl před dokončením. Ještě se kolem něj neaktivoval ochranný štít. S pomocí mutantů vejdete dovnitř a umístíte atomovou bombu. Musíte ji dobře schovat. Bude načasována tak, aby explodovala přesně o 6023 let později, 15. února

2106, tedy za několik dní.“

Rhodan vstal. Zastrčil ruce do kapes, přistoupil k projektoru a zastavil se před ním.

„Mercante, tentokrát spekulujete příliš divoce. Pokud ta bomba má 15. února vybuchnout, teoreticky to znamená, že se už nyní nachází v Regentovi.“

„To je relativní tvrzení,“ poznamenal Kalup. „Nemusí, ale může tam být!“

„Profesore, těmhle věcem já moc nerozumím.“

„My také ne,“ přiznal Mercant. „Přesto bychom se o to měli pokusit. Nevidím jinou možnost jak Regenta zneškodnit. Poslední události prokazují, jak nebezpečný je pro celou Galaxii. Nevím jak jinak odvrátit hrozící nebezpečí.“

„Oddělení III je toho názoru, že se něco risknout musí,“ řekl Quinto. „Neobvyklé události vyžadují neobvyklé prostředky. Vypracovali jsme plán akce. Z něho vyplývá způsob, kterým se musí jednat. Setkáte se tam s nejschopnějším vědcem své doby, s Epetranem. Možná, že se mu podaří Regenta ovlivnit tak, aby se dal přeprogramovat.“

„No, takže se uvidí,“ vzdychl jsem.

„Budete mít pár dnů na to, abyste buď umístili načasovanou bombu, anebo abyste šéfa stavby Epetrana přiměli přeprogramovat pojistku odpovídajícím způsobem. Je to naše jediná šance. Víc času nemáme. Každou chvíli se tady může něco stát.“

Ozval se můj extramozek. Mercant udělal jistou chybu. Vstal jsem. Rhodan na mě tázavě pohlédl. Obrátil jsem se na šéfa rozvědky.

„Mercante, dobře víte jak dlouho trvá, než se naprogramuje robotská flotila. Útok proti Zemi je možný, ale ne zítra a ani za měsíc. Proč tedy máme málo času? Proč by měl být právě 15. únor nejzazším termínem? Klidně přece můžeme odletět za tři týdny a pořád bychom to měli stihnout.“

Měl jsem za to, že argumentuji logicky. Ale zmýlil jsem se. Pozemšťané taky uměli myslet!

„Jistěže můžete letět za čtyři týdny a zvládnout to, pane. Ovšem i tak byste musel dorazit na Arkon III 12. února. To jinak nejde, pokud

chceme použít SOTALU.“

„Nerozumím.“

„Pane, v těchto dnech před 6023 lety se dokončovaly práce na Regentovi. Pokud byste dorazil o něco později, možná by se už nad ním klenul neprostopný energetický ochranný štít. Musíte tedy zvolit nejzazší možný termín: až bude Regent téměř hotov, ale dokud ještě nebude neprostopně chráněn. To je 12. únor.“

Šéf rozvědky mi dal lekci. Měl pravdu. Kdybychom se jen o pár dnů zdrželi, už bychom se nedostali do Regenta. Pozemšťané mysleli na všechno.

Rhodan přistoupil ke křeslu a posadil se.

Zamyšleně jsme hleděli jeden na druhého. V místnosti zavládlo ticho.

„Pane Mercante,“ požádal pak Perry.“Pusťte nám ještě jednou ten informativní film. Rádi bychom si prohlédli vnitřek lodi.“

Tohle bylo dobré znamení. Rhodan se rozhodl. Akce se rozběhne. Můj extramozek mi vyslal varovný signál, asi mne zrazoval, ale já toho nedbal.

Znovu se ukázal obrázek SOTALY. Reginald Bull rezignovaně podotkl: „Od vzniku Třetí moci jsem toho zažil hodně, ale tohle bude moje nejdivočejší akce.“

„Omyl,“ opravil ho Rhodan. Hlas se mu chvěl.“Převezmeš velení nad flotilou a budeš čekat, dokud Regent nevyletí do vzduchu. Jakmile se to stane, začneš sbírat robotské křižníky, protože ty se zastaví, jakmile nebudou nikým řízeny.“

„Cože?“

„Přesně tak,“ zopakoval Rhodan.“Budeme ve výhodě, protože budeme vědět, co se stalo. Než si naši protivníci uvědomí, že sbíráme drahocenné arkonské robotské lodě, musíme mít vyhráno. Teď bude tvým úkolem zjistit, kde se momentálně nacházejí větší svazky lodí. Ty budeš přebírat nejdřív ze všech. Mercante, pusťte nám to. Chci se podívat dovnitř.“

Byl jsem naprosto klidný. Kostky byly vrženy. Rhodan začal jednat se svou obvyklou aktivitou. Už přemýšlel o záležitostech, které mě zatím ještě ani nenapadly.

Pochopitelně, že jakmile se počítačový Regent zničí, bude

zhruba sto tisíc robotských křižníků bezmocných. Mohl je pak ukořistit kdokoliv.

* * *

S Rhodanem se už nedalo mluvit. Seděl v místnosti s nejméně padesáti velícími přístroji. Vedle jednal generální štáb. Cítil jsem se ztracený a nedůležitý. Malá sluneční říše se chystala do protiútku. Nalezla cestu a nyní po ní důsledně kráčela.

Přesně tomuhle jsem se na lidech obdivoval. Jakmile se pro něco rozhodli, nevzdávali se dřív, dokud nedospěli k cíli.

Odešel jsem zpět do svého apartmánu. Téměř každou hodinu mi někdo volal a vyptával se na různé věci.

Například chtěli vědět, jaké bylo společenské postavení vesmírného kapitána druhé třídy.

Vojenský krejčí požadoval mé přesné míry na uniformu. Zbraňoví specialisté se zajímali, jak byly zdobeny zbraně tehdejších arkonidských důstojníků.

Dva dny jsem byl plně zaměstnán odpovídáním na zvědavé dotazy Pozemšťanů. Přitom jsem stále více nabýval dojmu, že to nejsou vůbec žádní fantastové. Tihle muži byli prvotřídní specialisté, kteří si dělali hlavu s tím, nač za normálních okolností zapomínáme.

Ale já jsem zase jednou jenom čekal. Mohl jsem sice Rhodanovi radit, ale nechtěl jsem se mu plést do řemesla. Kdyby to bylo nutné, pomohu mu později.

* * *

Události nabíraly divoké tempo. Když jsme odletěli s IRONDUKE, abychom oficiálně a přátelsky navštívili Vládnoucí Radu Akonanů, odletěla s námi i replika SOTALY.

Dvojčata by si nemohla být podobnější...

Zastupujícím velitelem lodi byl major Heintz, kosmonauticky vyškolený specialista Sluneční rozvědky.

Posádka sestávala ze sedmi set padesáti mužů, jak to bývalo na těžkých křižnících Impéria obvyklé. Tehdy jsme ještě měli dostatek

vojáků. Degenerace vládnoucího národa ještě nezačala.

Rhodan, já, Jefe Claudrin a několik velitelů IRONDUKE mělo na křižník přestoupit až o něco později. Naše speciální vybavení, hlavně uniformy, zbraně, průkazy a další věci se už nacházely na palubě SOTALY.

Letěli jsme lineárním letem přímo k hranicím centra Mléčné dráhy, kde jsme odvíšovali signál Vládnoucí Radě.

Obří modré slunce Akon, jehož pátou planetou byl mateřský svět Akonanů, už svítil na našich monitorech, když přišla odpověď.

Jenom o deset hodin později Claudrin zahájil brzdný manévra a já jsem zase jednou dostal příležitost obdivovat pátou planetu Akonu.

Rhodan ji pojmenoval Sphinx. V akonské řeči nesla jméno Drorah.

Přijetí několika členy Rady proběhlo v nápadně chladné atmosféře. Po přistání jsme se stáhli na naši tamější obchodní základnu, kde už čekali téměř všichni naši mutanti.

Dva dny uplynuly v oficiálních výletech a návštěvách. Akon nemohl Rhodana úplně ignorovat, nicméně díky častému kontaktu s Akonany jsme stále silněji nabývali přesvědčení, že zdejší vláda podporuje arkonské rebely. Mně osobně bylo například naznačeno, že Akonané proti mé návštěvě nic nemají, ale v zájmu vztahů s novým Imperátorem Arkonu bych se měl na Akonu zdržovat jen po nezbytně krátkou dobu.

Spojová centrála naší základny zachytila nějaká vysílání, která později také rozšířovala. Akonané v nich mému následníkovi v úřadu Imperátora Arkonu Minterolovi I. sdělovali, že mi nemohli zabránit ve státní návštěvě, protože jsem se nacházel v oficiální státní delegaci Pozemšťanů.

Ale bylo mi jedno, co si o mně kdo myslí nebo jak s mou osobou zachází, protože jsem věděl, že za námi čeká SOTALA jen na to, abychom ukořistili časový přeměňovač.

Mutanti zahájili přípravy. Rhodan se před hodinou vrátil z audience. Uvolněně seděl v křesle a naslouchal Marshallově zprávě.

Myšob Gucky byl na cestě. Transportoval mutanta Kitaje Išibašiho, jehož úkolem bylo „preparovat“ čtyři akonské vědce.

Išibašiho vloha spočívala v tom, že dokázal jiným osobám vnutit

svou vůli. Jeho bloková sugesce byla dlouhodobá a téměř nepostřehnutelná.

Vše bylo připraveno.

Mohlo se začít.

* * *

Od objevení Modré soustavy prostřednictvím Perryho Rhodana se Akonané snažili vybudovat novou flotilu. Dosud se jejich meziplanetární styk uskutečňoval už jen pomocí transponderu. Ale situace se v Galaxii změnila natolik, že znovu potřebovali kosmické lodě. Rhodan byl totiž vinou nepřátelského chování Akonanů donucen rozbít projektory modrého energetického štítu, který chránil jejich soustavu. Nyní byli tudíž napadnutelní a museli se umět bránit z kosmu.

Kromě toho se chovali velice arogantně.

Pozemšťané pro ně byli vetřelci a Arkonidané divoši, koloniální národ, zdegenerovaný hmyz.

Na novém kosmodromu města vládl klid. Regentovy robotské transportní lodě nebylo nikde vidět. Obchodní lodě cizích civilizací tu nesměly přistávat. Akonané byli velmi ješitní a žárlivě si střežili oblasti svého zájmu na neznámém počtu planet, které pro ně byly všechny dosažitelné pomocí velkých transponderu a tím zůstávaly pro ostatní bytosti Galaxie utajeny.

Rhodan Akonany vyrušil z navykklého klidu a vyděsil je. Následky jsme nyní cítili. Agenti zjistili, že Vládnoucí Rada udržuje styky s rebely na Arkonu. Před několika měsíci by se o tom ještě nemluvilo a zatajovalo by se to. Mezitím se však situace změnila.

Rhodan se na mě podíval a zamyšleně pronesl: „Zatím to tu ještě vypadá opuštěně, ale za několik málo let tu budou létat akonské křižníky v hojném počtu. Při vysoké technické vyspělosti zdejší vědy můžeme počítat s velmi vzrušujícími konstrukcemi.“

„Na to nemusíme čekat, pane,“ namítl Marshall. „Už teď se nám snaží strčit hlavu do oprátky. Imperátor Minterol I. je politicky uznán. Ví se, že je pouhou stínovou figurkou. Poslední výzkumy prokázaly, že vláda vyslala na Arkon vědecké týmy. Ilegální odboj

skončil. Regent bude za několik měsíců přeprogramován na poslušný počítač. Akonané se tím pádem stanou vládnoucím národem Galaxie. Dojde k převzetí robotské flotily. Situace je vážná, pane!"

Rhodan vstal. Před exteritoriálním prostranstvím pozemské centrály svítila silopole energetického štítu. Naše strukturální zaměřovače se neustále hlásily. Akonské dálkové transmitery byly v provozu.

„Posílají mužstva na Arkon a Regent to strpí,“ konstatoval Rhodan. „Takže, John, co jste zatím vyřídil? Akce Zoufalství začíná být akutní!"

Pohlédl jsem na IRONDUKE. Vlajkový křižník stál v prostoru, vymezeném pro Pozemšťany. Na palubě čekal Jefe Claudrin a muži posádky. Bojový křižník byl připraven. V celé Modré soustavě se nenašla jediná loď, která by mohla před gigantem IRONDUKE obstát.

A když jsem pomyslel na geniální plán Pozemšťanů jak vyřadit Regenta z boje a jak se zmocnit jeho stovky tisíc robotských lodí, jen jsem si přál, aby to opravdu vyšlo.

Marshallova situační zpráva byla krátká. Šlo jen o to, aby rekapituloval známé údaje.

„Časoměnič stojí v Imptonu. Akonská pýcha na výdobytky a vynálezy předků vedla ke zbudování města muzeí, které bylo nazváno podle významného fyzika Imptona. Přístroj má podobu kostky o hraně 8, 3 metru. Spočívá na kvadratické základně o tloušťce pěti metrů. Uvnitř je umístěna energetická stanice. Jedná se o vysoce výkonný reaktor cizí konstrukce. Město jako celek je chráněno energetickými mřížemi. Střeží se i vzdušný prostor nad ním. Odnesení přístroje je možné pouze v případě, že bude také použit. Musíme tedy vniknout do města a zapnout ho. Komplex muzeí byl postaven zhruba před třemi tisíci lety. Musíme skočit o čtyři tisíce let zpátky. Pravděpodobně přistaneme na volném prostranství. Vezmeme s sebou antigravové transportéry. Stroj přeneseme sem a muzeum zničíme atomovou explozí. Tím se vše zaretuše.“

„Jak zničíme muzeum?"

Máme připraveno speciální komando. Akonské úřady už několik

dní vědí, že neznámí agenti chtějí proniknout do Imptomu, aby studovali vynálezy Staroakonidanů. Bylo přitom upozorněno na možnost, že jde o Pozemšťany.“

„Tak tornu bezesporu uvěřím,“ pousmál jsem se.

Marshall pokračoval: „Vědci, kteří to umějí s časoměničem, už brzy dorazí, pane. Kitaj na tom pracuje. To by bylo všecko, pane.“

Rozhlížel jsem se. Nejlepší odborníci Země se chystali do akce.

„Srovnáme si čas,“ poznamenal Rhodan.“Vědci dorazí za dvě hodiny.“

Ozval se můj extramozek. Muži rozvědky bezesporu pracovali výborně, ale přesto jsem měl určité pochybnosti. Plán byl příliš odvážný, a navíc nikdo z nás nedokázal spolehlivě odhadnout, jak se projeví posuny v čase.

Ve hře zůstalo příliš mnoho neznámých.

* * *

Komando bylo složeno z dvaceti mužů pod vedením telepata Johna Marshalla. Rhodan a já jsme teleportovali jako poslední. Našimi transportéry byl myšob Gucky a teleporter Tako Kakuta.

Gravitační neutralizátor mezitím zmizel. Tři teleportéři jej společnými silami přenesli do města muzeí.

Na sobě jsme měli bojové obleky, sestrojené podle starých arkonských vzorů. Lidé pouze zabudovali mnohá vylepšení. Tak například deflektorové štíty už nebylo možné zaměřit. Vlastní frekvence byly zachyceny a absorbovány jiným speciálním přístrojem.

Guckyho věrné oči se na mě zahleděly.

„Jste nervózní?“ zeptal se.

„Jistě, jak jinak,“ odsekl místo mě Rhodan.

„Zajímalo by mě, proč všichni ztrácíte nervy. Dorazili jsme dobře. Akonani sice rozestavěli stráž, ale muzeum má tisíce sálů. Všude hlídat nemůžou.“

„Jak je zabezpečen sál s časoměničem?“

„O nic víc nebo méně než ostatní sály. Asi si myslejí, že bysme si s tím pekelným strojem nevěděli rady.“

„Což se ovšem brzy změní,“ podotkl Rhodan. „Hotovo, Atlane?“

Přikývl jsem, sklonil jsem se a vzal prcka do náruče. Gucky vězel ve speciálním obleku, který počítal dokonce i s jeho bobřím ohonem.

Chvíli nato došlo k rematerializaci, která proběhla stejně jako vždycky předtím. Než jsem si stačil uvědomit bolest v zátylku, kterou začínala transice, už jsem byl u cíle.

Automaticky jsem zmáčkl tlačítko deflektoru. Mikroreaktor se tiše rozběhl. Gucky se ke mně přitiskl. Zůstal tím pádem jedinou živou bytostí, která měla možnost mě vidět. Byli jsme neviditelní.

Srdce mu divoce a nahlas bušilo. Všude kolem postávaly nejrůznější stroje. Nevěděli jsme k čemu slouží nebo sloužily, ale před každým z nich byla umístěna popisná tabule ve staroakonidštině.

„Zapni si absobryle,“ špitl Gucky.

Přikývl jsem a sáhl na helmu, abych aktivoval přístroj, který mi umožňoval vidět neviditelné druhy.

Dorozumívali jsme se pouze gesty. Bylo nás v sále mnoho, když se počítali i příslušníci speciálního komanda. Pozorovatel Wuriu Sengu stál u stěny a díval se skrz ni do vedlejšího sálu. Tam totiž stál časoměnič. Byl umístěn v poměrně malém sále a kromě něj tam nestál žádný jiný exponát.

Sengu zíral do zdi. Pak zvedl ruku a ukázal nám čtyři prsty, což naznačovalo, že Akonané časoměnič přece jenom přísně hlídají.

Gucky mě postrčil. Než jsem vyrazil za Rhodanem, všiml jsem si, že společně s ostatními teleportery zmizel.

Měli za úkol přivést čtveřici zasvěcených vědců. Pokud šlo všechno podle plánu, měli by se tito muži během několika minut sejít, aby se dohodli ohledně problému, který jim vsugeroval Išibaši. Pak měli být uneseni do muzea.

Jejich únos měl být podle plánu sdělen akonské tajné službě, ale ne dřív, dokud nebyl aktivován časoměnič. Tomuto účelu sloužilo připravené telepatické spojení Marshalla s dalším mutantem, který čekal venku.

Pak už musel časoměnič zmizet z muzea, protože se dala čekat soustředěná palba strážních robotů a tím pádem i následná atomární

reakce.

Plán byl složitý. Obsahoval několik bodů, které byly nebezpečné jako nitroglycerin.

Především nesměl být předčasně odhalen únos vědců. Měli se sejít na venkovském sídle fyzika, který se jmenoval Artol z Penoralu. Tam také měli být přemoženi a uneseni teleportery do muzea.

Perry ukázal k průchodu.

Někdo tam mluvil a ostrým hlasem vydával rozkazy. Jiný hlas mu odpovídal.

Marshall zatnul zuby a soustředil se.

„Rozkazy pro strážu. Smějí střílet,“ zašeptal pak.

Rhodan si zkontroloval paralyzátor. Směli jsme zaútočit teprve až přijdou vědci. Bez jejich pomoci se časoměnič nedal obsadit. Vteřinová ručička mých hodin se nehýbala. Jako vždycky v takových situacích: čas se zastavil.

Jeden zrzavý seržant opatrně mířil k průchodu. Sengu mu podal lístek, na kterém byla nakreslena stanoviště strážných ve vedlejší místnosti. Jiní příslušníci komanda sledovali zaměřovači přístroje. Za dělicí stěnou se nedělo nic mimořádného. Akonané zřejmě útok na časoměnič nečekali.

Trvalo ještě dvacet minut než se objevili teleporteři. Během dvou skoků přinesli vědce a Kitaje Išibašiho, jehož sugestivní síly vědce ovlivnily natolik, až svůj příchod považovali za zcela normální věc.

Tako Kakuta k nám vykročil. Vrzaly mu podrážky, a vrzaly tak, až jsem měl pocit, že ho musejí slyšet všude kolem nás.

„Únos se podařil,“ oznamoval nám. „Betty je informovaná. Můžeme začít.“

Sledoval jsem Akonany. V jejich očích jsem ještě zaznamenával jistou prázdnotu, ale to se mělo brzy změnit. Doufal jsem, že jejich sugestivní ovlivnění není příliš silné, aby pak ještě byli vůbec schopni samostatného uvažování, ale třeba ano. Pak by nás zachránil jenom útek.

Rhodan zamával. Všichni zbystřili.

* * *

Společně s Marshallem jsem vnikl do sousední haly. Pod klenbou stál přístroj, jaký jsem nikdy předtím neviděl. Skutečně se podobal kostce na podstavci, do kterého byly v jednom místě vytesány schody. Vedle nich se leskly kovové dveře vstupu k agregátorům.

Pátral jsem po strážných. Dva stáli na druhé straně u vchodu. Jeden číhal vedle schodiště a čtvrtý stál tak těsně vedle mě, že jsem mohl slyšet jeho dech.

Pozemšťané zakročili rychle a nehlučně. Vždy dva vojáci skočili na jednoho strážného, podrželi mu ústa aby nekřičel a nasadili mu na obličej narkotickou masku.

Nepadlo ani slovo. Kitaj Išibaši měl vědce plně pod kontrolou. Dokonce mezi sebou ani nepromluvili. Marshall s Guckym je odvedli ke stroji.

Jeden z nich vytáhl z kapsy dekodér, s jehož pomocí vypnul energetický ochranný štít stroje.

Uznale jsem přikývl. Pozemšťané mysleli na všechno. Jak snadno by jedna taková maličkost mohla znemožnit úspěch celé akce.

Zastavil jsem se v hale a čekal jsem.

Do sálu vpluli naši technici s gravitačním absorbérem a zastavili se pod přístrojem. Dvacet bojových robotů zaujalo pozice v sále a hlavně u vchodů. Byli naprogramováni, aby zneškodnili každého, kdo by se k nám chtěl přiblížit. Měli udržet své pozice, dokud s námi časoměnič nezmizí. Pak měla explodovat nálož. Rhodanovi nezáleželo na dvaceti robotech, když šlo o osud celé Země.

Venku zůstalo jenom pár vojáků. Kráčel jsem po schůdcích a prošel vstupem. Z chodby se ozýval hlas Johna Marshalla. Instruoval své muže.

„Tudy, pane,“ řekl zrzavý seržant. „Vypněte, prosím, své deflektorové pole.“

Zmáčkl jsem tlačítko. Bzučení projektoru ustalo. Už jsem zase normálně viděl.

Chodba vedla do centrály, která byla ještě několikrát zabezpečena dalšími vstupy. Samotná centrála měla také tvar kostky, zaplněné řadou přístrojů, takže tam zůstalo jen velmi málo místa.

Nikdo si mě nevšímal. Ustoupil jsem abych nepřekážel a pozoroval práci Akonanů. Vůbec nepomysleli na to, aby obešli Išibašiho příkazy. Kromě toho se zdálo, že se v tajuplných armaturách opravdu vyznají.

Znovu se ozvalo bzučení. Můj extramozek mě okamžitě varoval.

„Počkal bych s tím, dokud nezaútočí akonská rozvědka,“ řekl jsem nahlas. „Je možné, že nás energeticky zaměří.“

Rhodan přikývl a přikázal snížit výkon strojů.

Sugestor vydal Akonanům další instrukce. Chvilí nato přišla telepatická zpráva. Gucky s Marshallem ji zachytili zároveň.

„Hlásí se Betty,“ oznamoval prcek. „Zdejší rozvědka ví o únosu vědců. Startovaly první stroje a posádka muzea má poplach.“

Ještě ani nedomluvil a už se zvenčí ozvaly podezřelé zvuky. Zaslechli jsme typické dunění impulzní zbraně. Rhodan se podíval na hodinky. Vědci konečně dostali svolení promluvit. Okamžitě se rozpovídali o problémech aktivace polí. Moc jsem jim nerozuměl, ale pochopil jsem, že našeho sugestora považují za zmocněnce Vládnoucí Rady. Vojáky speciálního komanda vůbec nevnímali.

Venku se střídalo. To znamenalo, že do boje vstoupili už i naši roboti.

„Připravte se,“ zvolal Rhodan. „Rasi, odneste bombu na místo.“

Tmavý Pozemšťan přikývl. Na prsou mu visela mikrobomba pozemské konstrukce. Bleskově dematerializoval a když se vrátil, oznamoval, že bombu odložil v sousedním sále.

Podíval jsem se na hodinky.

Zbývalo nám ještě deset minut. Po tu dobu museli naši bojovní roboti vydržet.

* * *

Sugestor už drahnou dobu mlčel. Z čela mu stékaly kapky potu a to mě jaksi uklidňovalo. Išibaši měl už asi co dělat, aby ty Akonany udržel pod kontrolou.

„Aktivovat,“ řekl Rhodan „Ať aktivují proměnné pole, ale jenom tak, aby zahalilo stroj.“

Na palubu časoměniče vstoupil poslední muž speciální jednotky.

Vstupy přístroje se uzavřely. Pod našima nohama se probouzela elektrárna. Podle přístrojů a slov akonských vědců bylo zřejmé, že agregáty pracují jenom na dvě procenta výkonu.

„Přidat!“ rozkázal Rhodan. „Rychleji!“

Kitaj se zapotácel.

Skočil jsem k němu, odstrčil jsem jednoho z pozemských techniků a vzal jsem sugestora do náruče. Už toho měl plné zuby.

Cekali jsme.

Čekali jsme na něco, co jsme si nedokázali vysvětlit. Posun či změna časových siločar byla i pro nás věcí naprosto nepochopitelnou. Marně jsem se snažil to s něčím porovnat nebo si udělat představu.

Když se časopole aktivovalo, přístroj se nehnul z místa. To znamenalo, že se kolem něj měnilo prostředí. Určující přitom byl pojem času.

Išibaši zasténal. Pořád jsem ho držel na nohou. Jeho skelný zrak mi prozrazoval, že je se silami opravdu v koncích. Už několik dní systematicky pracoval a teď toho měl dost. Pokud by se zhroutil, Akonané by přestali pracovat pod jeho vlivem a pak bůhví, co by se nakonec ještě stalo.

Možná bychom je mohli přinutit jinými prostředky, aby nás poslouchali, ale kdoví jak by reagovali.

Bzučení agregátů mě znervózňovalo.

Rhodan stál skloněn za Akonany. Soustředěně pozoroval přístroje. Některé z monitorů ukazovaly okolní svět, jiné přístroj samotný.

„Gucky, připrav se k zajištění bomby,“ řekl Rhodan.

To se mnou trhlo. Za dvě minuty měla vybuchnout. Pokud by se nám do té doby nepodařilo uniknout z momentálního času, roztrhala by nás. Gucky musel zastavit načasování rozbušky...

„Ještě minuta. Skok třicet vteřin před odjištěním bomby, prosím,“ namítal Marshall.

Myšob stál vedle mě. Kitajovi se trásla kolena. Venku duněly zbraně robotů. Dalo se čekat, že naši bojovní roboti už dlouho nevydrží palbu přesily. Jejich úkolem bylo udržet se po určitou krátkou dobu a za každou cenu. Všecko zatím souhlasilo, ale náš čas

se rapidně krátil...

„Gucky!”

Prcek se podíval na Rhodana. Scházelo ještě pět vteřin. Soustředil se a všichni ho přitom pozorovali. Jenom já ne, protože v tu chvíli se mi v náručí zhroutil Kitaj Išibaši.

* * *

Podíval jsem se na monitory. Bojující roboty už nebylo nikde vidět. Pod nohama mi bručel další agregát. Aniž bych o tom přemýšlel, vykřikl jsem: „Stop! Nikam, Gucky! Už putujeme v čase!”

Nechal jsem mutanta v Marshallově náručí a skočil jsem kupředu. Akonané se fascinovaně rozhlíželi. Artol z Penoralu se skláněl nad tlačítkem zajištění pole.

K myšobovi jsem dorazil ve chvíli, kdy se probral ze soustředění. Popadl jsem ho oběma rukama a hrubě jsem s ním zatřepal.

„Vzpamatuj se,“ křičel jsem na něj. „Neskákej, prcku! To by byl tvůj konec!”

Gucky pochopil. Mlčky mi položil hlavu na rameno a zavřel oči.

Išibaši ležel na podlaze. Náš lékař se nad ním skláněl a prohlížel ho. Rhodan a ostatní mutanti se věnovali akonským vědcům. Zdálo se, že si Išibašiho výpadku ještě nevšimli, což mohlo znamenat, že jim nasadil pevný sugestivní blok.

„Je možné je probrat?” rychle se zeptal Rhodan.

Hypnotik André Noir odpověděl: „Kitaj pracoval dobře. Ještě si neuvědomují, co se stalo. Jakmile by zneklidněli, postarám se o ně. Jen klid, pane.”

Podíval jsem se na monitory. Asi před minutou musela naše bomba explodovat a my jsme si toho vůbec nevšimli. Celá hala

1 její okolí muselo být nyní zdevastováno.

Obraz na monitorech se měnil tak rychle, že jsme to ani nestačili registrovat. Připomínalo to film, který pustili zrychleně. Kulturní epocha kolem se měnila, ale hala zůstávala pořád stejná.

Pak najednou přestala existovat.

Volné prostranství, na severu ohraničené lesy. Dospěli jsme do

období, ve kterém město Impton ještě nestálo.

Někdo zazvonil. Časové pole zůstalo konstantní. To znamenalo, že jsme zastavili.

Probouzel jsem se jako ze snu. Když jsem se podíval na Rhodana, měl jsem pocit, že je na tom stejně.

„Podařilo se, Vznešený,“ řekl vědec Artol. Jeho oči měly pořád stejně tupý výraz. André na mě kývl. Išibašihovo mentální blok byl velmi silný.

Předstoupil jsem, protože jsem akonskou řeč ovládal lépe než Pozemšťané. Fyzik mě nadále považoval za člena Vládnoucí Rady.

„Jak velký je průměr časového pole?“ zeptal jsem se ho.

„Dvacet metrů, Vznešený. Obklopuje pouze Epotron.“

Aha, Epotron byl tedy jejich název pro časoměnič.

„Je možné vyjít z Epotronu?“

„Je to možné, ovšem doporučuje se zintenzívnit časové pole.“

Rhodan varovně zakašlal. Nesměl jsem probudit vědcovo podezření nebo pochybnosti. To by se pak mohl probrat ze sugestivního bloku.

André mě jemně odstrčil.

„Přebírám,“ zašeptal. „Vy se postarejte o transport.“

* * *

Když jsme vyšli na podstavec, stali jsme se svědky fenoménu, jehož význam jsem pochopil až o několik vteřin později.

Nelogické! ozval se můj všetečný extramozek. Něco tu nesouhlasí. Pokud je pole tak úzce vyhrazeno, jak je možné, že vidíme i okolí ve stejném čase jako Epotron?

Sevřel jsem Rhodanovu paži. Logický sektor měl pravdu! Sdílel jsem Rhodanovi svou úvahu. Pokrčil na to rameny.

„To se mě moc ptáte. Měli jsme s sebou vzít Kalupa. Myslím si ale, že člověk uvnitř časově změněné zóny nemůže vidět původní zónu.“

„Ani když časové pole zabírá jenom zlomek rozpoznatelné roviny?“ pochyboval jsem. „Perry, mně se to nelíbí. Bylo nám vysvětlováno, že nepůjde o putování časem, ale že se jenom změní

vztahové body... Pak bychom původní okolí měli vidět třeba zamlžené, ale podle mě bychom ho měli vidět!"

Pokud byli i ostatní muži stejného názoru jako já, pak to na sobě nedávali nijak znát. Starali se jen o antigravovou plošinu, která na první pohled cestu v čase přestála docela dobře.

„Promluvíme si o tom později,“ změnil téma Rhodan. „Teď bychom měli nejdřív ze všeho dospět k IRONDUKE.“

Stáhl jsem se zpět a obcházel jsem plošinu. Musel jsem myslet na své úvahy. Všecko kolem nás by mělo být zničeno explozí bomby, nic z toho jsme však neviděli.

„Z toho by se jeden zbláznil,“ ulevil si Gucky.

Otočil jsem se. Prcek stál na kraji schodiště a nejistě se rozhlížel. Těsně před námi rostly akonské stromy. Široko daleko nebylo nikoho vidět.

„Nejradši bych skočil, Atlane. Pak bysme poznali, co se venku vlastně stalo.“

„To neuděláš.“

„Však já bych to už nějak zvládnul, kámo,“ pobaveně vycenil hlodák.

Mlčky jsem ho vzal za packu a odváděl jsem ho ze schodiště. Nechtěl jsem riskovat jeho život, protože kdoví, co by se s ním po překročení časové zóny stalo.

Na okrajích základové plošiny stáli muži z naší jednotky. Mířili před sebe a číhali. Technici mezitím aktivovali antigrav a odhadovali váhu Epotronu.

„Uvidíme, jestli se snese s časovým polem,“ jen tak mimochodem poznamenal jeden z techniků.

Rhodan naslouchal do chodby. Měl nastavený hlásič, který ho neustále informoval o reakcích čtveřice vědců. Pořád ještě byli toho názoru, že provádějí povolený experiment.

Vtom mě nečekaný pohyb srazil k zemi. Chytil jsem se podstavce a čekal na rozkazy. Celé se to třásl, chvělo, ale nakonec se časoměnič odlepil od země a zastavil se tři metry nad ní.

Jak jsem tam ležel, obrátil jsem se na záda a podíval se k Rhodanovi. Vypadal nervózně a znepokojeně. Antigrav postačoval pouze k uzvednutí hmoty stanice a její neutralizaci, ale to bylo vše.

Pak se přeměňovač hnul kupředu. Pomaličku se nesl nad zemí, ale pohyboval se a my byli rádi, že se vůbec hnul. Obraz před námi se měnil, nad horizontem se objevily nějaké budovy a modré akonské slunce stoupalo k nebi.

„Teď bude důležité, abychom přistáli přesně na území, které patří základně Pozemšťanů na Akonu,“ podotkl Rhodan.

Ironicky jsem se usmál. Znělo to jako maličkost. Vstal jsem a oklepal si z oděvu prach.

Po deseti minutách se objevilo nějaké vozidlo. Byl jsem zvědav na reakci dvou mužů posádky. Dojeli až k nám a teprve pak si nás všimli. Byli ze svého objevu celí užaslí. Kdosi cosi podotkl a najednou jsme věděli, že dokážeme navázat kontakt s obyvateli jiné časové epochy.

„Ti dva muži jsou už čtyři tisíce let mrtví,“ řekl Sengu. „A my jsme se ještě ani nenarodili, ovšem až na vás, pane.“

Neodpovídal jsem. Díval jsem se na přibližující se město. Bylo menší než to, které jsme navštívili předtím. Kosmodrom tu ještě neměli.

Letěli jsme k charakteristickému kopcovitému zvlnění krajiny, na jehož vrcholu Pozemšťané vybudovali svou základnu. Vápencová stěna nezměnila ani za tisíciletí svůj tvar tak podstatně, abychom se podle ní nemohli zorientovat. Pokud se nám podaří přistát přímo pod ní, po návratu do našeho času bychom měli stát asi třicet metrů od IRONDUKE.

Ještě dvakrát jsme byli spatřeni. Řekli jsme si při té příležitosti, že bychom se pak měli podívat do starých akonských kronik, jestli se o nás zmiňují.

Rhodan se vrátil do časoměniče. Já jsem zůstal stát na jeho základu, dokud jsme měkce nedosedli a nepřestal bzučet antigrav.

Muži se tvářili napjatě.

Bylo plánováno, že přístroj vrátíme do původního času. Jak to proběhne?

Přechod následoval tak náhle, že jsem se až lekl. Cítil jsem bolest, před očima jsem měl narudlou mlhu a když jsem konečně zase normálně viděl, nastala noc. Nad námi svítily hvězdy Mléčné dráhy a před námi se rýsovaly obrysy kulovité IRONDUKE.

První sbíhal po schodech dolů obrovitý plukovník Jefe Claudrin s pistolí v ruce. Když se dostal až ke mně, natáhl ruku a chytil mě, až to zabolelo.

„V pořádku, jsem to já, pane,“ řekl. „Ale musel jsem si na vás sáhnout, abyste pochopil, že jste se vrátili, že jo?“

„Bylo to jako sen,“ poznamenal Rhodan.

„Ale vracíte se dřív než jsme čekali, pane,“ poznamenal Claudrin. „Čekali jsme vás až tak za hodinu. K explozi došlo před čtyřiasedmdesáti minutami.“

„To jsme zrovna byli asi čtyři tisíce let v minulosti, Jefe,“ odpověděl jsem mu. „Tak jsme tedy přesní? Žádný posun v čase? Přípravy nám zabraly asi půl hodiny, něco přes půl hodiny jsme sem letěli... To by asi tak souhlasilo...“

Někdo vykřikl. Z útrob časoměnice vyběhl Sengu.

„Naši vědci se probrali, pane!“ oznamoval Rhodanovi. „Co teď s nimi?“

Rhodan nepřemýšlel dlouho.

„Oficiálně je zatkněte a zavřete na IRONDUKE.“

„Máme je zatknout?“

„Přesně tak,“ potvrzoval Rhodan. „Naše informace hovoří o tom, že se fyzik Artol z Penoralu účastnil přeprogramování počítačového Regenta. Tím se prohřešil proti smlouvám mezi Zemí a Akonem. Ani ti tři další nestáli stranou. Vykonejte můj rozkaz, pane Claudrine.“

Rhodan se otočil.

„Skvělý, co?“ pobaveně hlásil Gucky. „To bylo prima!“

Přikývl jsem. Čtyři tisíce let. Okamžik..., nic než okamžik.

* * *

Přiletěla před čtvrthodinou a tiše požádala, zda by si směla promluvit s Perrym Rhodanem. Nezbyla nám jiná možnost. Pustili jsme ji do velínu bojového křižníku.

Auris z Las-Toóru mě fascinovala svou neobyčejnou krásou, ale taky jsem měl pocit, že nás prokoukla.

Přirozeně, že neměla žádné důkazy, ale to tu nebylo důležité. Zнала lidi a znala Perryho. Auris si uměla spočítat, že náš přilet musí

mít něco společného s explozí ve městě muzeí.

„Vítejte na palubě IRONDUKE, krásná dámo,“ pozdravil jsem ji. „Anebo vám smím říkat Auris?“

Dlouze se na mě zahleděla.

„Děkuji, Vaše Vznešenosti - anebo vám smím říkat Atlane?“

Usmál jsem se.

„Výborně. Prosím, Auris, říkejte mi tak. Ale musím vás upozornit, že vaše návštěva není právě vhodná. Za patnáct minut hodláme odstartovat.“

„Řekla bych, že o těchto záležitostech rozhoduje Administrátor.“

Rhodan uhnul jejímu přímému pohledu.

„Takové jsou rozkazy, madam. Můj návrat je naléhavě nutný. Nedá se nic dělat.“

Zatím se ovládala. Pozorně jsem ji sledoval a přitom jsem znovu zjišťoval, jak je krásná a žádoucí.

„Dobrá, tak si tedy leťte. Předtím bych vás však chtěla požádat, abyste propustili mého strýčka a jeho tři spolupracovníky, a abyste vyložili jistý přístroj. Slibuji, že o té záležitosti pomlčím. Můj vliv na členy Vládnoucí Rady je značný.“

Rhodan překvapeně zvedl obočí.

„Jak prosím? Mám pocit, že vám nikdo z přítomných nerozuměl.“

Trvala však na svém.

„No jistě. Můj strýček se jmenuje Artol z Penoralu a je hyperfyzik. Zmíněný přístroj údajně podlehl explozi. Přišla jsem sama a bez toho, abych informovala příslušné úřady. Nebo si snad myslíte, že bych všechny tyto události mohla považovat za zcela náhodné?“

„Pořád ještě vám nerozumím.“

„Ráda bych jednala s Administrátorem,“ odmítla mě.

„Admirál Atlan má mou plnou důvěru,“ namítl Perry.

Zlobila se. Tvářila se jako sto čertů. Podíval jsem se na Marshalla, který intenzívně studoval její myšlenky. Když si sáhla na paži, aby si posunula náramky, začal rychleji dýchat.

Beze slova jsem ji chytil a praštil s tím náramkem o nejbližší kryt. Praskl a odpadl jí z ruky.

Nevadilo mi, že vykřikla. Nemohlo ji to nijak moc bolet.

Rhodan se sklonil a zvedl náramek. Auris se zachvěla a opřela se o stěnu. Já jsem vyčkával.

„Pěkná věcička,“ podotkl Rhodan. „Měla jste si tu vysílačku zapnout hned, madam.“

„Barbare!“ odsekla. „Chci odejít!“

Vzal jsem maskovaný přístroj k sobě a zkontroloval jsem ho. Byla to vysoce výkonná vysílačka. Pak jsem se podíval na hodinky. Než jsem mohl něco říct, Rhodan převzal iniciativu.

„Plukovníku Claudrine, připravte loď k okamžitému startu. Chraňte nás energetickým štítem. Auris z Las-Toóru zůstane tady.“

Plukovník okamžitě jednal. Na palubě lodi zavaly sirény, posádka se hlásila ze stanovišť a já celou dobu stál vedle dívky, která se vůbec nesnažila bránit. Už ani my jsme nemuseli nic skrývat. Prokoukla nás.

„Je mi líto, Auris, budete nás muset doprovodit. A nebude to poprvé, že?“

„Zacházíte příliš daleko, Atlane! Vládnoucí Rada vás podezřívá, že jste unesli časoměnič. Vypadá to s vámi zle.“

Její výpověď jsem považoval za upřímnou, ale než jsem se nadechl a mohl něco namítnout, promluvil John Marshall, který četl v jejích myšlenkách jako v otevřené knize: „Musím vás opravit, madam. Nikdo nás nepodezřívá, že jsme se přístroje zmocnili, maximálně jsme v podezření, že jsme chtěli proniknout do muzea, ale že došlo k přestřelce a následnému výbuchu. Vy jste za námi přišla bez vědomí Vládnoucí Rady a její bezpečnostní služby!“

„Vy fantazírujete!“

„Lituji, madam, ale chtěla jste pomocí náramkové vysílačky nahrát náš rozhovor na svůj záznamník a pak ho proti nám použít, abyste získala unesený přístroj zpět. Ještě jednou lituji, madam, ale je to tak.“

Pochopil jsem! Tahle nádherná žena nás mohla dostat do neštěstí, ale dala nám šanci! Ovšem teď se tvářila upřímně zoufale, až mi jí bylo líto.

Položil jsem jí ruku na rameno a zašeptal jsem: „Jde o další existenci lidstva, Auris. Měla byste pochopit, že vás nemůžeme

propustit. Vaši krajané si myslí, že časoměnič byl zničen... A nebojte se, vašemu strýčkovi se vede dobře. Chci vás proto požádat, abyste nás doprovodila a společně s námi vyčkala věci příštích.“

Jemně mi odstrčila ruku. Dívala se přitom na Rhodana, který se právě připoutával v pilotním křesle.

„Nutíte mě, abych zradila!“

„Nesmysl. Stejně nám nic nedokážete. Nebo si snad myslíte, že by vám První Administrátor dovolil prohlídku lodi?“

Znovu se ozval telepat: „Pane, blíží se Regentova flotila, měli bychom co nejrychleji zmizet!“

Perry se ohlédl, aby Auris počastoval zvláštním úsměvem, ta však vzdorně pohodila hlavou, obrátila se k němu zády a konečně se taky posadila. Pochopila, že nás nevědomky informovala.

Odkáshal jsem si a posadil se vedle ní.

„Díky, Auris. Jak jste informovala Regenta? Naše vysílačka nezachytila žádný signál?“

„Transmiterový kurýr, pane,“ odpověděl Marshall. Pomalu mi začínalo být nepříjemné, že tak neomaleně vnikáme do myšlenek krásky. Naznačil jsem mu, aby odešel. Uklonil se a poslechl. Auris už nic neříkala. Zdálo se dokonce, že je svým způsobem spokojená.

* * *

Odstartovali jsme a když jsme se dostali mimo dostřel akonských stacionárních děl, všichni jsme si oddechli. Auris celou dobu mlčela, ale když jsem se zvedal, že půjdu, zeptala se: „Atlane -kdo je novým Imperátorem?“

Zarazil jsem se.

„Jeden mizera a duševně nemocný podvodník, zneužívaný akonskými intrikány.“

„Máte pocit, že by mohl způsobit zánik Impéria, nebo že by se vláda mohla dostat do špatných rukou?“

„Pokud Minterol I. nebude svržen - pak určitě!“

„Takže váš počítačový Regent v tom případě selže?“

„Ano. Ta mašina je pod vlivem. Zasloužil se o to i váš strýček. Nyní se opravdu nachází na palubě lodi jako válečný zajatec.“

„Co máte v úmyslu s časoměničem?“

„Pomůže mi zničit Regenta. Jestliže centrální počítač už nedokáže sloužit tak jak by měl a jestliže je navíc schopen zničit celou říši a s ní i mnoho dalších národů Galaxie, pak musí být zničen...“

„Ano, já vím,“ hlesla Auris.

* * *

V reproduktorech hypervysílačky se ozývaly podezřelé zvuky. Jednalo se o zašifrovaný signál mimořádné frekvence intergalaktické arkonské flotily admirála Notatha.

Vysílání bylo určeno velení flotily na Arkonu III.

Na Zemi se psal 10. únor 2106. S pomocí časoměniče jsme se vrátili o 6023 let zpátky do minulosti, abychom počkali na toto vysílání. Pouze my jsme v tu dobu věděli, že SOLANA bude o dvě hodiny později zničena a že zaujmeme její místo.

Byla to vskutku neobvyklá akce. Napodobenina těžkého křižníku se zahalila do absorbujícího časosilového pole. Pro mě bylo těžko pochopitelné, že bylo přesto možné zachytit nějaký vysílací signál z lodi, která existovala před šesti tisíci lety, ale fungovalo to.

Mercant a Nike Quinto se také nacházeli ve velínu. Měli jsme na sobě uniformy arkonské flotily. Rhodan byl první důstojník, já jsem hrál roli velitele. Sedm set padesát členů posádky právě ještě jednou absolvovalo hypnoškolení ve staroarkonidštině a historii té doby.

Snažil jsem se některé z nich zaskočit záludnými otázkami, ale nepodařilo se mi to ani jednou. Hráli svou roli naplno a bez výjimky. Na palubě lodi zavládla atmosféra doby Imperátora Tutmora VI.

Před čtyřiaadvaceti minutami jsme dorazili do mé mateřské soustavy. Stáli jsme osm světelných let daleko od arkonského slunce. Jako zaměřovači ochrana nám sloužila rudá hvězda, v jejímž stínu jsme se cítili bezpečně. Věděli jsme, že kolem soustavy Arkonu už existuje vnější ochranný prstenec.

Nikdo ve velínu nepromluvil. Všichni pozorně sledovali přístroje a čekali. Dokonce i Auris z Las-Toóru už pochopila, že musí stát na naší straně, protože jiná možnost jednoduše není.

Mě osobně zajímala už jenom jedna věc: text zprávy, kterou jsem měl odvysílat jako muž, který žil kdysi před šesti tisíci lety. Naklonil jsem se. Rhodan ztěžka oddechoval - byl nervóznější, než by přiznal.

„Tady těžký křížník SOTALA, velitel kapitán Trestá. Zpráva pro velení flotily Ark-III, k rukám jeho Vševidoucí Vznešenosti Tutmora VI.

Akce Hvězdná mlha, zvláštní úkol Čtvrtý askant, ukončena. Čtyři metanové křížníky zničeny, dvě vysílací stanice zničeny. Vykližení čísel II a IV soustavy Ilatzi. Požaduji transportér s výsadkem. Udržuji pozici.

Podepsán Trestá, loď Jeho Vznešenosti SOTALA.“

Dvakrát jsem si to hlášení přečetl. Bylo přesné. Souhlasilo s tím, co znala historie.

„Za několik minut by měla přijít odpověď z velitelství flotily,“ poznamenal šéf rozvědky Mercant. „Trestá dostane rozkaz, aby se okamžitě vrátil domů. Při akci Hvězdná mlha byla poprvé vyzkoušena nová zbraň. Byl to test. Válka s Metanem se blížila svému konci.“

Zmiňoval se o známých věcech. Měli jsme čekat ještě minutu. Vojáci z éry Tutmora VI. reagovali velice rychle a správně.

Odpověď přišla a byla okamžitě dešifrována. Znění jsme už znali. SOTALA se měla okamžitě vrátit domů a podat hlášení.

Nadále jsme zůstali na příjmu, ale SOTALA se už neozvala. Mercant se podíval na hodinky.

„Pánové, křížník byl právě zničen v boji proti přesile! Nikdo to nepřežil! Nebyla odvysílána žádná další zpráva.“

Posadil jsem se. Nohy se mi roztřáslly. Bylo mi z toho všeho všelijak. Na monitorech se třpytily hvězdy M13. Takhle jsem to tu znal. Nic se nezměnilo. Kromě času...

Mercant se obrátil na Rhodana. Byl zaskočen stejně jako já. Takže i Pozemšťané měli nervy.

Zahnal jsem myšlenky na minulost, ale hned mě zase napadlo, že vlastně v minulosti jsem. Bylo chybou myslet na přítomnost, která vlastně neexistovala. Rok 2106 podle pozemského měření času tu nehrál žádnou roli.

„Čas k jídlu!" vytrhl nás z úvah Quinto.

Vstal jsem. Rhodan si znovu odkašlal.

„Měl by sis zajít k doktorovi, Pozemšťane,“ podotkl jsem.

Něco zavrčel, ale nerozuměl jsem mu. Každý na palubě věděl, že nyní musíme počkat dvakrát čtyřicet hodin. Před 12. únorem nemohla SOTALA přiletět.

Šli jsme. Mlčeli jsme přitom. Spolykal jsem syntetickou stravu, což mi živě připomenulo dobu před deseti tisíci lety. Tehdy jsem odletěl ze soustavy Arkonu, abych navštívil jednu bezvýznamnou sluneční soustavy a její planety. Tou hvězdou bylo slunce Pozemšťanů.

Vrátil jsem se do kajuty. Ale nedokázal jsem se zbavit vzpomínek. Až jsem si nakonec dal zavolat palubního lékaře, který mi dal uspávací injekci. Potvrdil mi, že nejsem sám, kdo ho potřeboval. Zavolał si ho totiž i Perry.

Usnul jsem s úsměvem na rtech.

* * *

Letěli jsme nad titánskou válečnou planetou Arkonu. Naváděcí centrála nás zachytila a stanovila nám předepsaný letový koridor.

V jednotlivých odděleních SOTALY vojáci probírali svou novou identitu. Hrdinové ze SOTALY měli totiž všichni svá jména a svou minulost. Při téhle nelehké práci velmi pomohl hypnotrénink.

Při přeletu jsme si všimli mamutího staveniště na západ od loděnic. Právě se tam dokončoval počítačový Regent. Nejschopnější vědci a technici mého národa tu dokončovali svůj gigantický úkol. Za několik málo dní se nad ním měl vzklenout ochranný energetický štít.

Když jsme se dotkli země, předsevzal jsem si, že musíme do nitra Regenta co nejrychleji umístit speciální bombu a pak velmi rychle zmizet.

Nicméně s křižníkem bychom jen tak hned nemohli odletět. Nikdo nesměl opustit Arkon III, pokud si to vládci nepřáli. Proto jsem Perryho ještě jednou varoval:

„Poslouchej, malý barbare! Když všichni tihle Arkonidané žili,

tví předci ještě bydleli v jeskyních a svolávali všechny bohy, když někde nablízku udeřil blesk. Říkám to proto, abys nebyl nepříjemně překvapen, protože tihle Arkonidané jsou srovnatelní s tvými nejlepšími vojáky!"

„Rozumím, pane,“ odpověděl namísto Perryho Mercant. „Ovšem ještě důležitější je teď funkčnost časoměniče. Kdyby selhal, rázem bychom se octli v akonském zajetí a já se ptám, co by pak asi bylo horší.“

Major Heintz mi podal velitelský plášť. Přehodil jsem si jej přes ramena.

„Má tě někdo doprovodit?“ opatrně se mě zeptal Rhodan.

„Vyloučeno. Velitel opouští palubu sám, obvykle nasedá do uvítacího vozidla a jede do hlavního stanu. Posádka lodi včetně důstojníků musí zůstat na palubě a počkat na velitelův návrat. Ten teprve pak rozhodne, jestli posádka dostane dovolenou.“

Perry se usmál. Tyhle věci samozřejmě znal.

„Musíme se řídit arkonskými zvyky,“ podotkl jsem.

Mercant si odkašlal.

„Začínají nám problémy, pane. Dávejte si pozor na lidi, kteří by mohli znát skutečného kapitána Trestu.“

Quinto se podíval na hodinky. Ještě jsme nevěděli přesně kolik je hodin. Uměli jsme určit den, ale hodinu ne. Astronomové na tom pracovali. Vlastní rotace Arkonu III se ani za tisíciletí nemohla podstatně změnit.

Než jsem odešel, byl oznámen platný místní čas. Bylo 13. 24 hodin. Když jsem vyšel z velínu, objevil se telepat John Marshall. Rychle mi sděloval, že akonští vědci budou spolupracovat. Už nedodal, jestli to hodlají dělat dobrovolně nebo pod nátlakem.

* * *

Před třemi hodinami zapadlo slunce, ale na planetě války ještě nenastala noc. Postaral se o to bezpočet světél, umělých sluncí a reflektorů. Žhavé ohony startujících lodí se přidávaly ke grandióznímu divadlu.

Arkon III nikdy nespál. Roboticky řízená sériová výroba

kosmických lodí se nezastavovala ani v noci, protože představovala nejdůležitější nerv Impéria.

Na tomto světě věděli jenom Pozemšťané a já, jak to tu bude vypadat za dalších šest tisíc let. Momentálně tu žila obrovská armáda arkonidských kosmonautů.

Gucky a Ras Čubaj se právě vrátili. Prozkoumali situaci. Třetí teleporter byl ještě pryč se sugestorem. Kitaj Išibaši se měl pokusit ovlivnit vědce Epetrana.

Musel jsem myslet na vysvětlení profesora Kalupa, které nám sice přiblížilo naše možnosti, hlavně v tom ohledu, že smíme opustit sféru vlivu časoměniče, že si přitom ponecháme svůj vlastní čas jako doposud, nicméně že budeme rozpoznáni lidmi, které jsme navštívili v jejich čase. Kalupova přednáška byla i na mě příliš odborná, takže jsem si z ní vzal jen to nejpodstatnější.

Nejdřív jsem se chtěl s Epetranem sejít sám. Geniální vědec nebydlel v žádném paláci, nýbrž v obyčejném důstojnickém bytě, takže jsem předpokládal, že mě přijme, ale jeho podřízení mě zdvořile odmítli. Epetran neměl momentálně čas přijímat frontové vojáky. Byl jsem požádán, abych své návrhy odevzdal v písemné podobě.

Šéf rozvědky Mercant po mém návratu jen přikývl a dodal, že něco podobného čekal. Ovšem podle našich propočtů jsme měli 13. února.

Už jsme nesměli déle váhat.

Gucky se vyčerpaně svalil na pohovku. I Ras Čubaj ztěžka oddechoval. Měli toho dost. Museli jsme počkat, až se trochu zotaví. Mezitím jsem se rozhodl navštívit naše čtyři akonské vědce.

Časoměnič běžel bez přerušení. Artol z Penoralu jej měl neustále pod dohledem. Dva telepati jednotky ho přitom hlídali. Auris tam byla taky. Už druhý den se vyhýbala velínu. Zeptal jsem se jak se jí vede.

„Podle okolností. Kdy přejdete k činu?“

Tuhle otázku jsem jí nemohl zodpovědět. Ještě jsme si vyměnili pár slov, ze kterých jsem pochopil, že je velmi neklidná.

Když jsem se pak vrátil do velínu, vládl tam čilý ruch. Tako se sugestorem se vrátili. Gucky oznamoval, že Regent vypadá stejně

jako za našich časů. To znamenalo, že byl prakticky dokončen.

„Jak Regenta hlídají?“ zjišťoval Quinto.

„Velmi pozorně, pane,“ vysvětloval Čubaj. „Museli jsme neustále teleportovat, aby nás neodhalili. Dvakrát se ozvaly poplašné signály a jednou se po mně střílelo.“

„Čím?“

„Dezintegrátorem, pane.“

„Smrtící zbraní?“

„Přesně tak. Mysleli to vážně. Viděli jsme vědecký tým. Asi stovku specialistů. Dovnitř se člověk dostane jenom se speciálním průkazem v ruce, vybaveným záznamem vlastních frekvencí. Nepovolaným vstup zakázán. Přestože Regenta ještě nechrání energetický štít, je strážěn víc než dobře.“

Rozhlédl jsem se. Muži se mračili. Mercant bubnoval prsty o stolní desku. Rhodan konstatoval: „Takže nemůžeme jinak než vniknout s pomocí teleporterů. Jakých úspěchů jste docílil vy, Kitaji?“

Hubený muž si otřel pot z čela.

„Žádných, pane, skoro vůbec žádných. Epetrana jsme našli v matematickém oddělení. Bydlí hned vedle. Pravděpodobně právě dokončoval programy.“

„Konstruuje bezpečnostní pojistku A-1, že?“ zeptal se Quinto.

„Možná, že se tím právě zabývá,“ potvrdil mutant. „Pokusil jsem se ho mentálně ovlivnit, ale nevím, jestli se mi to podařilo. Epetran má extrémně silný blok vůle. Tako kromě toho tvrdí, že si nás Epetran všiml, i když jsme byli skryti pod deflektorem.“

Lekl jsem se. Starý geniální vědec byl schopen prohlédnout naši masku. Měl aktivován mozek s mimořádnými silami a schopnostmi. Rhodan vytušil mé obavy a mávl rukou.

„Nedívej se na to tak černě, příteli! Ani Epetran není vševědoucí. Kdyby doopravdy pojal podezření, už by se asi děly věci.“

Mercant se podíval na hodinky.

„Nejpozději po východu slunce se zúčastníte několika přijetí, pane,“ oznamoval a já na to přikývl. Pozvání jsem už dostal. Mí „kolegové“ chtěli vidět kapitána Trestu. Situace se pomalu stávala neudržitelnou.

Quinto chtěl ještě něco namítnout, když vtom se ozvaly strážce: „Pro velitele. Před křižníkem zastavilo podivné vozidlo.“

Rhodanem to trhlo. Heintz automaticky zmáčkl poplašné tlačítko. Na monitorech velínu se objevilo neforemné vozidlo. Pohybovalo se na bezpočtu pásů a bylo vybaveno spoustou antén.

Než jsme mohli zjistit, čemu sloužilo, už zase odjelo. Zmizelo za nejbližším křižníkem a pak jsme viděli, jak klesá do jakési šachty, která se otevřela na povrchu kosmodromu.

Zaraženě jsme hleděli jeden na druhého, až se Mercant nakonec usmál a řekl: „Mohli by páni vědci zjistit, co to bylo?“

Kalup mhouřil oči.

„To bylo bezesporu měřicí vozidlo, ale kdo ho k nám vyslal a proč? Kdo o nás chtěl něco zjistit?“

Muži ve velínu začali debatovat, nicméně tuto debatu jsem rychle přerušil a namítl jsem: „Nezdržujeme se tím. Zdá se, že není možné Epetrana parapsychicky ovlivnit. Jak tvrdí Kitaj, mohlo by to pro nás být dokonce i nebezpečné. Zaútočíme, pronikneme s pomocí mutantů do Regenta, umístíme bombu a zmizíme odtud.“

„To je i můj názor,“ přikývl Mercant. „Nicméně bylo by mi přece jen milejší, kdybychom tento případ vyřešili s Epetranovou pomocí.“

„Mám mu snad říct, že jsem přišel z budoucnosti, abych zachránil svůj národ?“ ušklíbl jsem se.

Vážně se mi zahleděl do očí.

„Myslím, že by to nebylo marné.“

„Fantazírujete, Mercante,“ mírnil ho Rhodan.

„To si nemyslím, pane,“ odporoval šéf rozvědky. „Tento Arkonidan je jediným, kdo včas rozpoznal první známky degenerace svých krajanů. Kromě toho má dostatek spekulativní fantazie, aby si uměl představit takový časoměnič. Pohrávám si s myšlenkou, že bychom ho měli informovat.“

Rhodan to striktně zamítl. Můj extramozek se hlásil a kupodivu souhlasil s Mercantovým záměrem. Přesto jsem však byl proti.

Rhodan opustil své místo a přistoupil k palubnímu počítači.

„Logické vyhodnocení nemá smysl,“ přerušil jsem nastalé ticho. „Pane Mercante, já jsem také proti. Bomba spolehlivě vybuchne. Epetranova reakce je naprosto nejistá. Nemůžeme riskovat zatčení

nebo dokonce svou smrt. Zaútočíme podle původního plánu. Já osobně umístím tu bombu.“

Šéf rozvědky se uklonil. Rozhodnutí padlo. Možná, že jsme dělali chybu. To nemohl nikdo říct.

Vtom se ozval jistý poručík Pinch a oznámil mi, že jsem dostal psaní.

„Cože?“

„Podlouhlá obálka, pane. Přinesl ji robot.“

Rhodan přerušil práci u počítače. I on se o ten dopis zajímal.

„Zase nějaká pozvánka?“ nejistě se zeptal Heintz.

Zavrtěl jsem hlavou. Pozvánky nebyly doručovány do vlastních rukou. Mezitím jsem dopis dostal. Byl ve fluoreskující obálce se symbolem Velké Rady.

Otevřel jsem ji.

„Ručně psaný?“ podivil se Quinto.

Měl jsem pocit, že se mi zastaví srdce. Podpis a pečeť jsem ihned poznal. Ruka s dopisem mi klesla a pak jsem se zadíval na přítomné muže.

„Přece jen to je pozvánka! Epetran mě žádá, abych ho navštívil, protože se od admirála Aichcota dozvěděl, že mám nějaké návrhy ke zlepšení transitmí techniky.“

Rhodan si dopis také přečetl.

„Zasvěcení důstojníci jsou vítáni,“ zamumlal.“Co ten člověk plánuje?“

Nebezpečí! signalizoval můj extramozek a téměř proti své vůli jsem konstatoval: „Tu pozvánku nelze ignorovat. Když si Epetran něco přeje, je to stejné jako rozkaz. Kdo půjde se mnou?“

Rhodan si povolal obslužného robota a okamžitě žádal uniformu.“Ten pán považuje za samozřejmé, že u něj budeme během půl hodiny,“ usmíval se.“Takže jdeme. Ne, Kitaji, je mi líto, vás s sebou nevezmeme. Pokud Epetran disponuje aktivovaným mozkem, nemělo by to význam.“

O chvíli později jsme vyrazili.

* * *

Marshall zbledl a nenápadně mi naznačil, že je nebezpečné snažit se proniknout do Epetranových myšlenek, protože by si toho mohl všimnout. Pokud si toho však skutečně všiml, pak nám nedával nic najevo, nýbrž nás přátelsky přijal. Byl to vysoký, velice starý muž s dlouhými bílými arkonskými vlasy, které mu spadaly na ramena.

Jakmile jsme vstoupili, hned mi došlo, že nejimpozantnější na něm je jeho zkoumavý, moudrý pohled.

Má přednáška trvala dvě hodiny. Jeho otázky byly na mé technické znalosti vyčerpávající. Epetran velice brzy pochopil, jaké změny musí provést u sekundárních transic, aby byly přesnější. Z arkonidských dějin bylo známo, že krátce před smrtí ještě vylepšil techniku transic vesmírných lodí. Pokud se nepletu, stalo se tak na základě naší návštěvy.

I Rhodan s Marshallem dostali slovo. Pozemšťané se při této příležitosti odvážili zmínit o principu lineárního pohonu pomocí poloprostoru.

Epetrana to fascinovalo. Rhodana probodával pohledem a neustále mu kladl doplňující otázky. Rhodan naštěstí včas zarazil a hrál nevědomého.

„Děkuji vám, majore Telatére. Vaše informace jsou zajímavé. My však nejdřív ze všeho využijeme nápady vašeho velitele a vylepšíme stávající druh pohonu vesmírných lodí. Ještě o mně uslyšíte. Jak dlouho chcete zůstat na Arkonu III?“

Cítil jsem se osloven. Podíval se na mě.

„Každopádně nejméně do té doby, než bude dokončena kompletní technická prohlídka naší lodi, Vznešený. Pak dostanu nové rozkazy.“

Zamyšleně přikývl a dodal: „Jste spokojeni s bojovou silou vašeho křižníku?“

„Mohla by být lepší, Vznešený.“

Svraštil čelo a zamračil se.

„Vyzbrojení SOTALY je optimální.“

„Ale nadlouho to nevydrží, Vznešený. Nepřítel Impéria nespí. Prosím, abyste mi dovolil mluvit otevřeně.“

„Přirozeně, když myslíte. Neznám galaktický národ, který by dokázal porazit naši flotilu.“

„Já jsem měl spíš na mysli civilizace, které se nacházejí ve vývoji. Nikdo nikdy neví, čeho budou jednoho dne schopny.“

Vstal. Audience skončila. Ale jeho poslední slova cosi naznačovala.

„Impérium najde mocné přátele, až my už jednou nebudeme. Pak bude důležité učinit správná opatření.“

Šli jsme. Starý muž zůstal mezi svými přístroji a díval se za námi. Marshall opustil jeho laboratoř jako první. Scházel mi Rhodan.

Otočil jsem se a spatřil jsem ho, jak stojí čelem k Epetranovi. Jejich pohledy se křížily.

Marshall tlumeně vzdychl, když uslyšel Perryho poslední slova: „Impérium bude mít jednoho dne docela určitě přátele, Vznešený. Pak si všichni vzpomenou na vás a na vaše dílo.“

Zasalutoval a vyšel na chodbu.

„Muselo to být?“ sykl jsem zlostně. „Beztak mám už pocit, že nás prokoukl.“

„Já také,“ odpověděl tiše. „Ať si o mých slovech myslí, co chce.“

„Klid!“ zašeptal telepat.

Zpředu se k nám totiž blížili dva strážníci, ale pak se ukázalo, že nám jen chtěli vyčinit, že jsme Epetrana zdrželi příliš dlouho.

Omluvili jsme se, strážníci nás propustili a už za půl hodiny jsme stáli ve velínu SOTALY, kde nám major Heintz hlásil, že je vše v pořádku a že se nic mimořádného nestalo.

Venku svítalo a já se v duchu ptal, kdy slavný Epetran asi tak spí. Podle přepočtu muselo být 14. února.

„Zítřka ve dvanáct hodin vybuchne bomba,“ poznamenal Rhodan. „Gucky a Rasi Čubaji, připravte se k akci. Marshall, vy jste pořád ještě bledý. Co se vám stalo?“

Telepat si nás chvíli prohlížel a pak promluvil. Jeho slova otřásla naším sebevědomím.

„Epetran patrně ví, kdo jsme a odkud jsme přišli. Krátce před naším příchodem jsme byli parapsychicky otestováni. Vy a Atlan jste byli půl minuty v bezvědomí. Já jsem se sice ubránil, ale nevím, jestli se Epetranovi podařilo prolomit vaše psychobloky. U Atlana to považuji za vyloučené, ale co vy, pane?“

Rhodan se posadil.

„Bezvědomí, říkáte? Nemýlíte se?“

„Vyloučeno, pane. Byl jsem při smyslech. Vy a Rhodan jste spali s otevřenýma očima. Nyní bude pravděpodobně následovat vyhodnocení přijatého psychogramu. Doporučuji co nejrychleji umístit bombu do Regenta a opustit tuto časovou epochu.“

Mimoděk jsem se zahleděl na panoramatické obrazovky. Na kosmodromu probíhalo vše jako obvykle. Nikdo se o nás nijak zvlášť nezajímal.

Rhodan zapnul palubní rozhlas.

„Všem, všem! Nejvyšší stupeň ohrožení. Je možné, že na nás bude zaútočeno. V tom případě bude nutné vypnout časoměnič. Kdybychom se nyní vrátili do našeho času, asi se octneme uprostřed Regentových robotských lodí. Okamžitě zahájíme palbu. To je vše. Buďte připraveni.“

Vypnul spojení.

Ozvali se Gucky a Ras Čubaj. Byli jsme připraveni ke skoku. Dva zbraňoví technici přinesli bombu, načasovanou na daný termín za 6023 let.

Mercant vypadal nervózně.

„Považuji za velmi nerozumné, když obě vůdčí osobnosti obou říší riskují životy. Náš čas jsme opustili 10. února, takže nevíme, jestli 14. února ještě žijete a můžete se tedy vrátit.“

„Nekomplikujte nám to, Mercante,“ usmál se Rhodan. „Teď musíme umístit bombu. Nic jiného nelze udělat. Připraven, Atlane?“

Kývl jsem. Skafandry jsme si neoblékali. Všude bylo dost vzduchu. Ještě jednou jsem teleporterům popsal stroje, do které jsem chtěl umístit bombu. Tuto místnost jsem za svých imperátorských časů navštívil.

Pak jsme skočili.

* * *

Zhmotnili jsme se ve středně velké místnosti s jedním z nouzových reaktorů, o kterém jsem věděl, že nikdy nebyl použit. Nabízelo se tu mnoho možností jak umístit bombu. Například do šachty vzduchotechniky.

Gucky prohledal okolní místnosti a objevil jen pár techniků, provádějících rutinní kontrolu.

Stavba obřího počítače trvala celá tisíciletí. Tenhle nouzový reaktor tu stál už dvacet let, takže se dalo předpokládat, že sem už nikdo nepřijde.

Vypnul jsem deflektorové pole a pak jsme chvíli čekali.

Bylo tam teplo. Bojový oblek mě tížil, ale neodvažoval jsem se zapnout jeho klimatizaci, kvůli náhodnému energetickému zaměření.

Gucky se vrátil z dalšího teleportačního skoku. Ras Čubaj stál u zavřených ocelových dveří a naslouchal.

„Všechno v pořádku,“ hlásil prcek. „Kromě techniků nikde nikdo.“

„Je to téměř příliš jednoduché, že?“ poznamenal Rhodan.

Myslel jsem na Epetrana a na Marshallova tvrzení. Pokud nás učenec prokoukl, pak se choval podivně. Proč nevyhlásil poplach? Nebo snad netušil, co plánujeme? Považoval nás za zajímavé hosty z budoucnosti?

Ne - Epetran byl příliš chytrý, aby nepochopil, že chceme zničit jeho celoživotní dílo. Měl si to nechat líbit?

Byl jsem bezradný. Můj extramozek mi hlásil, že Epetran sice poznal kdo jsme, ale už nedokázal proniknout do obsahu našich mozků. Trochu mě to uklidnilo. Každopádně nás tu dosud nikdo nerušil.

„Tak na co čekáš?“ vytrhl mě Rhodan z úvah.

„Ty pozemský polodivoký barbare,“ odsekl jsem mu. „Bojíš se, abych na poslední chvíli neřekl ne? Ty se to asi nikdy nena-

Usmál se. I Gucky se zachichotal a řekl mu: „Atlan se zase jednou chová jako právej Pozemšťan, co?“

Uvolnil jsem bombu od svého opasku, otevřel vstup do opravárenské šachty a bombu tam připevnil na stěnu.

A bylo to.

Pak jsem vylezl ze šachty a zavřel ji. Gucky mezitím telepaticky propátrával nejbližší okolí.

„Moc dobře,“ pochvaloval si Čubaj. „A to je všechno, pane?“

Přikývl jsem.

„Takže skáčíme zpátky,“ nařídil Perry. „Nemůžeme čekat šest

tisíc let.“

Pokusil jsem se o úsměv, ale nepodařil se mi. Gucky mi skočil do náruče, protože tak jsme mohli nejlépe teleportovat.

„Vážně už nebude tenhle reaktor nikdo kontrolovat?“ ještě jednou se ujistil Rhodan. Tuhle otázku mi kladl předtím několikrát. Nemohl jsem odpovědět jinak, než že tenhle agregát nebyl nikdy použit. Hlavní agregáty vždycky perfektně fungovaly.

Pak Ras Čubaj zaúpěl a já jsem vmžiku poznal proč. On i Rhodan se zkroutili v křeči a pak jsem pocítil bolest i já.

Gucky zapištěl a končetiny se mu roztráslly. Měl jsem pocit, že mi v žilách koluje oheň. Padl jsem v křečích k zemi. Po třech vteřinách bylo po všem. Bolest pominula stejně náhle jako přišla.

Rhodanova reakce spočívala v tom, že bleskurychle tasil zbraň. Čubaj však znovu zaúpěl a vytřeštil oči.

Nouzový reaktor se změnil! Dosud dokonalý ocelový plášť byl samá skvrna, někde dokonce i prasklý a vše bylo pokryto silnou vrstvou prachu.

„Jak se může nový reaktor za pár vteřin změnit na hromadu šrotu?“ řekl Rhodan a hlas mu zněl drsně.

Neodpověděl jsem.

Odpověď jsme znali všichni.

„Pane - časové pole,“ zděšeně vykřikl Čubaj. „Unikli jsme z něho... Ta mašina selhala.“

„Pole je pryč,“ potvrdil Gucky. „Zachycuju mnoho impulsů. Jsou to Akonani. Už jsme zase v našem čase... Ta bomba...“

„Jen klid,“ řekl Perry. „Máme ještě dobrých dvacet hodin času. SOTALU jsme opustili po poledni 14. února.“

Jeho poslední slova byla přehlušena vytím poplašných sirén. Regent nás zaměřil.

Vzal jsem Guckyho znovu do náruče. Rhodan se přimáčkl k Čubajovi.

„Kam?“ zeptal se teleporter.

Zaváhal jsem. Kam jsme měli uprchnout? Pokud časoměnič přestal fungovat, nacházel se v našem čase i náš křižník. To by znamenalo vesmírnou bitvu, ve které by neobstál... Ale musel tu někde být.

„Cílem je SOTALA,“ rozhodl Rhodan. „Pak se uvidí.“

Počkal jsem na dematerializační šok, ale nepřišel. Gucky se roztřásl a oči se mu zastřely. Ras Čubaj se zapotácel. Cítil jsem, jak blednu.

„Gucky... !“

„Antiové - nablízku jsou Antiové,“ vysvětloval. „Nemůžu se soustředit, absorbují moje psychosíly. Atlane, já nemůžu skočit!“

Čubaj potvrdil jeho slova.

Na nic dalšího jsem nečekal, zapnul jsem malou hyperkomovou vysílačku bojového obleku a zopakoval jsem výzvu pro SOTALU. Ale ta se nám neohlásila.

Chvíli jsme čekali, a pak se ozvalo:

„Tady křížník IRONDUKE... Nyní je 11. 43 hodin, 15. února 2106...“

Tahle informace byla pořád dokola opakována, jenom čas se postupně měnil. Strnul jsem, až jsem málem neucítil Rhodanovu paži.

„Patnáctého února,“ hlesl Ras. „Pane, ta bomba vybuchne za sedmáct minut.“

„Ale přepočet...“

„Nesouhlasil,“ přerušil jsem ho. „Časoměnič nefungoval jak by měl. Příteli, začínám být pěkně nervózní.“

Pustil mě. Gucky oznámil, že jeho parasíly zcela přestaly působit. Dorozumívali jsme se pohledem. V podstatě bylo jedno, jak zemřeme. Výstřel z paprskometu však mohl být nepříjemnější než exploze padesátimégatonové bomby.

„Použijeme vedlejší chodbu. Připravení?“

Zapnuli jsme své individuální štíty. Byly dostatečně silné, aby absorbovaly ruční zbraně, ale střelba robotů by nám už mohla být nebezpečná. Deflektorová pole nás činila neviditelnými. Nasadil jsem si absorbční brýle.

* * *

Deflektorová pole byla utvářena mechanicky. Ani Antiům se nemohlo podařit jimi proniknout. Ovšem Akonané měli energetické

zaměřovače, které dokázaly najít i drobnou energii, potřebnou pro použití našich arkonidských bojových obleků.

Arkonidany jsme nikde neviděli, což jen svědčilo o tom, že Modrá soustava Akonu už přešla do nezastřené řízení věcí Arkonu.

Bojovali jsme.

Byli jsme poschovávaní různě za přístrojovým vybavením potměšlého sálu a občas někdo z nás vystřelil proti Akonanovi nebo Antiovi, který se neopatrně ukázal. Oni proti nám pak zase pálili nazelenalými dezintegrátorovými paprsky, které měnily v prach vše, co zasáhly.

Při každém poškození i té sebemenší Regentovy součástky vyhlášoval počítačový obr poplach. Do syčení zbraňových paprsků vyly sirény.

Rhodan přeskočil úzkou chodbičku a padl vedle mě na podlahu.

„Zpátky ke schodišti, jdeme nahoru,“ řekl. Mávli jsme na ostatní a utíkali změnit stanoviště.

Krátce nato explodoval můj dosavadní úkryt pod zásahem paprskometu nepřítele.

Vytí sirén se stupňovalo. V jejich řevu jsme se dorozumívali už jen s námahou. Pak se před námi vynořilo schodiště. Bojová taktika byla jasná: zastavit se, střílet a změnit pozice. Akonanům vždycky určitou dobu trvalo, než nás zaměřili.

Dávali jsme si znamení pomocí gest. Gucky naznačoval, že jsme obklíčení. Vzadu v hale se objevili Regentovi roboti. Možná, že byli vybaveni tak, aby nás viděli.

Po našem dalším útoku jsme se rozhodli vznést pomocí antigravu. Jakmile jsem se octl pod stropem, položil jsem na něj dlaně a plazil jsem se jako moucha.

„Stát!“ vykřikl Rhodan.

Ukázalo se, že jsme zase jednou včas změnili stanoviště, protože roboti vzali pod palbu schodiště a změnili je ve zmrzlý praskajícího a explodujícího železa. Před úlomky nás chránil energetický štít, ale museli jsme se přidržovat, aby nás nesmetla tlaková vlna.

Proklouzli jsme větracím otvorem a octli jsme se v horním sále. Dole pod námi muselo dojít k nějakému omylu, protože roboti

nezastavili palbu a dál stříleli jako pominutí.

„Asi střílejí po Antiích,“ vykřikl Ras. „Kam teď? Nemáme čas.“

„Teď poletíme,“ křikl jsem na něj. „Ještě nezjistili, že se můžeme vznášet. Kupředu. Rozhlížejte se. Někde tady musí být cesta ven...“

Objevil ji Gucky. Znovu vedla po malém schodišti. Gucky se ihned snažil nabýt zpět své parapsychické síly, ale sotva zaměřil nějaké myšlenkové impulzy, bylo po všem. Antiové se prostě činili.

A pak jsme byli definitivně zajati. Ze všech stran proudili roboti a Akonané. V tu chvíli jsem se podíval na hodinky. Byly čtyři minuty po dvanácté hodině 15. února 2106.

Rhodan si přehodil zbraň přes rameno a rezignovaně se mi zahleděl na hodinky. Exploze bomby musela přijít každou chvíli. Všude kolem vybuchovaly poškozené stroje a zařízení Regenta. Tlakové vlny jsme už ani nevnímali.

Vtom se ozvalo neuvěřitelné silné a dlouhotrvající dunění. Ras se vrhl na podlahu. Čekali jsme na smrt, ale nepřicházela. Zvuk neustále sílil. To nebyla atomární exploze, spíš to připomínalo hurikán.

Napjatě jsme čekali. Podlaha se nám třásla pod nohama. Všechny průchody se automaticky otevíraly. To Regent sám je otevíral.

Nic jsem nechápal. Rhodan ukázal před sebe. Za otevírajícími se vraty žhnuly, praskaly a vybuchovaly jednotlivé stroje.

Bylo jasné, že Regent je zničen, přestože naše bomba nevybuchla. Překvapeně jsme se dívali jeden na druhého.

Gucky se napřímil. Naklonil hlavu a poslouchal. Pak vykřikl: „Je to dobrý! Antiové jsou buď mrtví, anebo utekli!“

„Můžeš teleportovat?“ zeptal se Rhodan a v očích se mu zajiskřilo novou nadějí.

„Ne, ještě ne. Pozor, někdo se k nám blíží. Vysílá parapsychicky: nestřílet, přicházím jako přítel. Pořád dokola.“

Přestože všude v okolních sálech neustále něco explodovalo, náš sál zůstával zkázy ušetřen.

V chodbě se objevilo podivné těleso: stroj s mnoha anténami, který se pohyboval na pásech!

Zalapali jsme po dechu, ale počkali jsme, dokud se před námi nezastavil. Pak se otevřel a vybídl nás, abychom nasedli. Bylo to asi

nějaké inspekční vozidlo. Už jsme nezaváhali. Nasedli jsme, vstup se za námi zavřel. A na monitoru ovládacího panelu automatického vozu se objevila...

... Epetranova tvář!

* * *

„Toto je záznam, vyhotovený po návštěvě Jeho Vznešenosti Imperátora Gonozala VIII. a Slunečního Administrátora Perryho Rhodana. Už se mi nepodaří analyzovat a vytvořit princip časoměniče, můj čas života je omezen. Po vašem psychovýsledku jsem se rozhodl zničit Regenta pro případ, že by se ho zmocnily cizí mocnosti, které by jednaly proti zájmům Impéria. Vkládám jeho další osud do rukou Vaší Vznešenosti.“

Epetran se odmlčel a naklonil se.

„Zjistil jsem, že jste se nebáli riskovat životy pro zachování Impéria takového, jaké bývalo za mě. Vaše myšlenky mi jsou známy. Jsem informován o situaci ve vaší epoše. Vozidlo, ve kterém sedíte, má za úkol vás odvézt do bezpečí. S těžkým srdcem jsem zařídil autodestrukci Regenta v případě, že by byl život Vaší Vznešenosti ohrožen. Dovolil jsem si odstranit vaši časovanou bombu z reaktoru. Váš život byl ohrožen, proto mě nyní slyšíte. Regent se zničí sám. Zdravím skutečné přátele Impéria. Nevím, co se stane dál, protože znám obsah vašich myšlenek pouze do února 2106. Převezměte dědictví předků. Já jsem konal podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.“

Hlas utichl, obraz zmizel. Zvolal jsem starcovo jméno, ale Rhodan mě chytil za ruku, abych se probral. Byl jsem otřesen. Teprve nyní jsme poznali skutečnou velikost Epetranova génia. Tento moudrý muž sáhl šest tisíc let daleko do budoucnosti, aby zachránil Impérium Arkonu a zároveň i naše životy.

* * *

Vozidlo nás vyvezlo až na povrch planety ke kosmodromu, kde stály tisíce robotských kosmických křižníků a nehýbaly se. Už je

neměl kdo řídit. Občas kousek dál praskla země nebo se zachvěla pod další podzemní explozí.

Čekali jsme.

Akce Zoufalství skončila. Antiové a Akonané na Arkonu III prohráli. Bez Regenta byli bezmocnější než kdykoliv předtím.

Rhodan se snažil přivolat SOTALU.

Odpověď přišla hned. Posádka se vrátila do našeho času.

„Tady Heintz. Bojujeme s akonskou lodí. Dejte nám své souřadnice.“

O pár minut později se z dálky ozvalo dunění a pak už jsme poznávali zvětšující se bod SOTALY. Ztěžka přistála, protože byla na spodním pólu poškozena bojem.

Rhodan se strnule díval k západu.

Ano, tam se brzy objevily křižníky Pozemšťanů a zanedlouho se po celém centrálním kosmodromu hemžili jeho lidé. Bully osobně si pro nás přiletěl.

Nejodvážnější akce nové doby skončila. Flotila Země křižovala Arkonem. Veškerý odpor byl zlomen. Arkonští úředníci byli zbaveni svých úřadů, Akonané a Antiové byli zatčeni a uvězněni. Bylo to nekrvavé dobytí Arkonu, hlavně díky Regentově neschopnosti zakročít.

Stáli jsme před zničeným, dohořívajícím korpusem SOTALY. Padlo v něm dvaosmdesát Pozemšťanů. K mrtvým patřili i čtyři akonští vědci a Auris z Las-Toóru.

Před Rhodanem jsem o tom mlčel. V Auris ztratil druhou ženu svého života, přestože oficiálně mezi nimi nikdy nic nebylo...

Časoměnič byl zničen. Pociťl jsem úlevu, když jsem dostal tuhle informaci, protože ten hrozný stroj se už nedal použít ani zneužít.

Velitel jednotek, které přistály na Arkonu I, oznamoval, že šílený Imperátor Carbá padl v boji o palác.

Společně s Rhodanem jsme kráčeli k IRONDUKE.

Neměl jsem chuť ani sílu se dál vyptávat, nemohl jsem myslet ani na očekávané revolty a bouře na kolonizovaných planetách arkonské říše. Čas ukáže, zda se podaří splynutí Arkonu a Země.

Už se to totiž asi stalo.

Kdo by si to pomyslel tenkrát, když kosmonaut Perry Rhodan v

roce 1971 vstoupil na Měsíc?

Šel jsem za ním na palubu. Bylo na čase trochu se prospat. Když jsem zavíral oči, musel jsem myslet na Velkého Epetrana. To on zachránil Impérium, ne já...